HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 8/2013 Cena $ 2.50 AUGUST 2013

Velehrad slavil jubileum příchodu slovanských věrozvěstů

Pozdrav papeže Františka velehradským poutníkům

Ctihodnému kardinálu Dominiku Dukovi, OP,
arcibiskupu pražskému, primasi českému a
předsedovi České biskupské konference

Duchovně a s upřímnou láskou se připojuji ke katolickému společenství i ke všem občanům České republiky u příležitosti státního svátku svatých Cyrila a Metoděje. Oni před 1150 lety přišli na Moravu a zaseli víru ve vaší vlasti. Vzpomínka na tuto blahodárnou událost, která nesmazatelně poznamenala dějiny, umění a veškerou kulturu vaší země, oslovuje zejména věřící, ale nabízí příležitost celému národu, aby prohloubil ono vzácné mravní dědictví, které má svůj původ v neúnavném působení svatých bratří ze Soluně. V tom ohledu je významná skutečnost, že odhodlání střežit a rozvíjet zděděné bohatství duchovní a kulturní je ve vaší zemi také právně náležitě zakotveno.

Vaši předkové přijali Evangelium Ježíše Krista jako novou formu osobního, rodinného i společenského života ještě před příchodem Cyrila a Metoděje: když moravští páni přijali křest v roce 831 v Pasově a čtrnáct českých lechů bylo pokřtěno roku 845 v Řezně. K cyrilometodějských kořenům českého státu, které zprostředkoval křest knížete Bořivoje a jeho manželky Ludmily, vaší první světice, se přihlásil jak český král Vratislav, u příležitosti své korunovace, tak i kancléř českého království, olomoucký biskup Bruno ze Schaumburgu, když žádal o udělení císařské hodnosti pro Přemysla Otakara II., synovce vaší svaté Anežky Přemyslovny.

Velký dar víry má rovněž význam společenský a toho jsou si dobře vědomi občané Moravy, Čech a Slezska. Dějiny těchto zemí učí, že křesťanství bylo vždy zdrojem naděje a síly k obnově, zejména v nejtemnějších a v nejtěžších dobách. Toho jsou výmluvným svědectvím zejména vaše velkolepá mariánská poutní místa, jež jsou důležitými duchovními centry a středisky, kde lze znovu objevit křesťanské kořeny vašeho lidu.

Překlad Bible do staroslověnského jazyka byl darem pro náboženský život i pro kulturní rozvoj vašich zemí. Svatí Cyril a Metoděj spolu s přímým přístupem k Písmu svatému v místním jazyce přinesli také slovanskou abecedu a přispěli tak ve vaší vlasti i v okolních zemích k položení základů literární a právní kultury, jak o tom svědčí mimo jiné kodex svatého Metoděje. Křesťanství, hlásané kázáním a bohoslužbou, uskutečnilo epochální proměnu vaší společnosti.

Rozsáhlé evangelizační dílo, které svatí Cyril a Metoděj uskutečňovali na vašem území s apoštolskou horlivostí, je ve svých základních rysech dosud platným vzorem inkulturace. Evangelium ve skutečnosti neoslabuje nic z toho, co se v různých místních kulturách nachází hodnotného, ale pomáhá lidem, aby poznávali a uskutečňovali dobro, pravdu a krásu. Proto vás v tomto Roce víry a při této příležitosti oslav svatých Cyrila a Metoděje zvu, abyste znovu objevili vnitřní vazbu mezi Evangeliem, posláním církve a vaší kulturní identitou a abyste opět zhodnotili vaše křesťanské kořeny, na nichž lze budovat společnost posilující vzájemnou toleranci a solidaritu. Bratři Cyril a Metoděj byli schopni budovat mezi národy vztahy poznání a přátelství, a stali se tak spojovacími články mezi různými kulturami a církevními tradicemi, protože byli neustále ve spojení s Bohem.

Vřele si přeji, aby duchovní a kulturní dědictví Cyrila a Metoděje probudilo ve všech občanech České republiky touhu po vzájemném setkání a otevřenosti: takové postoje, pokud jsou prožívány v křesťanské lásce, nabývají podoby nezištnosti, odpuštění a smíření. Kéž se toto důležité výročí stane pohnutkou ke stále intenzivnějším vztahům křesťanského bratrství mezi věřícími římskokatolické a řeckokatolické církve, mezi nimi a věřícími ostatních křesťanských vyznání. Ať Pán žehná vaší drahé zemi a všem vašim dobrým úmyslům a snahám o skutečný pokrok.

Dáno ve Vatikánu, 24. června 2013

František

Foto na titulní straně:
Slavnostní mše svatá na nádvoří před bazilikou na Velehradě 5. července 2013.
Zúčastnilo se jí asi 60 tisíc poutníků a přímým přenosem ji vysílala Česká televize a Český rozhlas.

Gospodi, pomiluj! - Pane, smiluj se!

Obětní průvod ze slavnostní mše svaté na památku 1150. výročí příchodu Cyrila a Metoděje na Velkou Moravu

Nebeský Otče, tyto děti přinášejí klíče, které jsou symbolem duchovní moci svatého Petra a jeho nástupců, a hůl, která je symbolem pastýřské služby.

- Prosíme tě, Bože, za našeho papeže Františka a našeho arcibiskupa Jana, všechny biskupy a za celou církev, kterou shromažďuješ v Duchu svatém. Dej svému lidu opravdový pokoj a jednotu, abychom mohli růst ve víře a lásce až do Kristova příchodu.

Nebeský Otče, tito mladí lidé, kteří se dobrovolně rozhodli jít pomáhat do misií přinášejí kvas jako symbol vnitřní síly evangelia a hořící svíci jako znamení zmrtvýchvstalého Krista, který je světlem světa.

- Prosíme tě za mladé lidi, kteří se rozhodli jít pomáhat potřebným a také za všechny křesťany na celém světě, aby na přímluvu svatých Cyrila a Metoděje působili ve světě jako kvas a šířili kolm sebe světlo Kristovy pravdy a lásky.

Nebeský Otče, tento král z místa, kde se udržuje lidová tradice jízda králů, přináší svou korunu s vědomím, že královská koruna je symbolem moudrosti, spravedlnosti, šlechetnosti i světské vlády.

- Prosímě tě za všechny, kteří nám vládnou a mají zodpovědnost za naši společnost. Ať se nechají vést tvým slovem a inspirovat křesťanskou tradicí, aby nám byli vzorem moudrosti, spravedlnosti a poctivosti a všechny občany veď k svědomitosti, aby ve vzájemné svornosti usilovali o pravý pokoj a šťastnou budoucnost.

Nebeský Otče, tito mladí lidé, kteří se zúčastnili cyklistické a také pěší pouti do Soluně odkud k nám před 1150 lety přišli svatí Cyril a Metoděj přinášejí jejich ikonu, kterou vytvořili studenti v Soluni a ošatku soluňské hlíny.

- Prosíme tě za církev v naší vlasti, aby na přímluvu svatých Cyrila a Metoděje přispívala k duchovní a mravní obrodě našeho národa.

Nebeský Otče, přinášíme trnovou korunu, jako symbol utrpení, které tvůj Syn Ježíš Kristus přijal z lásky k nám lidem.

- Prosíme tě za pronásledované křesťany na celém světě, kteří jsou pro svou víru vyháněni ze svých domovů, vězněni, mučeni a zabíjeni. Pomoz jim, aby své utrpení dokázali proměnit v oběť lásky a mohli svobodně vyznávat svoji víru.

Krojovaný král obětuje Kristu svoji korunu, za ním poutnici ze Soluně.

Nebeský Otče, přinášíme Bibli a růženec, jako symbol naší víry a modlitby.

- Prosíme tě za naše rodiny, aby byly místem živé víry, společné modlitby a prvního poznávání tebe a tvého úžasného plánu s člověkem.

Nebeský Otče, přinášíme relikvie blahoslavených Josafata Kocilovského, Pavla Gojdiče, Dominika Trčky, Vasila Hopko a papeže Jana Pavla II., velehradských poutníků.

- Prosíme tě za všechny poutníky, kteří přicházejí na toto poutní místo, aby na přímluvu blahoslavených velehradských poutníků se zde rozhodli usilovat o osobní svatost a našli odvahu k víře, posílu v naději a vytrvalost v lásce.

Nebeský Otče, dary chleba a vína, které přinášíme jsou působivým znamením jednoty a poutem lásky Kristových učedníků.

- Bože, tvůj Syn Ježíš Kristus sám sebe obětoval za naši spásu, dej ať s opravdovostí slavíme tuto eucharistickou oběť, aby se i na nás projevila moc a síla Kristova vzkříšení.

Obětní průvod se symbolickými dary spojený s přímluvnými modlitbami věřících z velehradské slavnosti 5. července 2013. Lid vždy odpovídal: „Gospodi, pomiluj! - Pane, smiluj se!"

Dále čtěte na str. 21

LITURGICKÁ ČTENÍ

19.neděle v mezidobí - 11.srpna 2013

1.ČTENÍ - Mdr 18, 6-9
Čtení z knihy Moudrosti.

Ta noc, v níž byli pobiti prvorozenci Egypťanů, byla napřed oznámena našim otcům, aby byli dobré mysli, když bezpečně poznají, jakým přísahám uvěřili. Pak tvůj lid už očekával záchranu spravedlivých a zkázu nepřátel. Neboť čím jsi trestal protivníky, tím jsi oslavil nás, když jsi nás povolal. Vždyť skrytě obětovaly zbožné děti dobrých rodičů a svorně si uložily božský zákon, že svatí budou mít stejný podíl na stejných dobrech i stejných nebezpečích, když předtím zazpívali chvalozpěvy otců.

2.ČTENÍ - Žid 11, 1-2.8-19
Čtení z listu Židům.

Bratři! Víra je obsahem toho, v co doufáme, je přesvědčením o věcech, které nevidíme. Pro ni se našim předkům dostalo pochvaly. Protože Abrahám věřil, uposlechl Boží výzvy, aby se vystěhoval do země, kterou měl dostat v dědičné držení; vystěhoval se, ačkoli nevěděl, kam jde. Víra ho vedla k tomu, aby se usadil v zaslíbené zemi jako cizinec, bydlel ve stanu, podobně jako Izák a Jakub, kterým se dostalo dědictvím stejného příslibu. Čekal totiž na město s pevnými základy, které sám Bůh vystaví a založí. I Sára uvěřila, a proto dostala sílu stát se matkou, a to přes svůj pokročilý věk, protože se spolehla na toho, který ten slib dal. A tak z jednoho muže, a to už vetchého, vzešlo tolik potomků jako hvězd na nebi a jako písku na mořském břehu, který nikdo nespočítá. Tito všichni umírali s vírou, i když se nedočkali toho, co bylo slíbeno: jen zdáli to viděli a radostně vítali a prohlašovali, že jsou na zemi jenom cizinci a přistěhovalci. Když tak mluvili, dávali tím najevo, že pravou vlast teprve hledají. Kdyby měli na mysli tu, z které se odstěhovali, měli by přece dost času se tam vrátit. Ale oni toužili po lepší vlasti, totiž nebeské. Proto se ani Bůh za ně nestydí a nazývá se jejich Bohem a připravil jim město. Protože měl Abrahám víru, přinesl Izáka v oběť, když ho Bůh zkoušel. Svého jediného syna chtěl obětovat, třebaže mu bylo slíbeno: ‚Od Izáka budeš mít potomky.' On totiž uvažoval takto: Bůh má dost moci, aby vzkřísil třebas i mrtvé. Proto také Izáka dostal nazpátek i jako předobraz.

EVANGELIUM - Lk 12, 32-48
Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Neboj se, malé stádce! Váš Otec rozhodl, že vám dá království. Prodejte svůj majetek a rozdejte na dobré skutky. Opatřte si měšce, které nezpuchřejí, poklad v nebi, kterého neubývá, kam se k němu zloděj nedostane a kde ho mol nerozežere. Vždyť kde je váš poklad, tam bude i vaše srdce. Mějte bedra přepásaná a vaše lampy ať hoří, abyste se podobali lidem, kteří čekají na svého pána, až se vrátí ze svatby, aby mu hned otevřeli, když přijde a zatluče. Blahoslavení služebníci, které pán při svém příchodu najde, jak bdí. Amen, pravím vám: Přepáše se, pozve je ke stolu, bude chodit od jednoho k druhému a obsluhovat je. A když přijde po půlnoci nebo při rozednění a nalezne je tak, jsou blahoslavení. Uvažte tohle: Kdyby hospodář věděl, v kterou hodinu přijde zloděj, nenechal by ho prokopat se do domu. I vy buďte připravení, neboť Syn člověka přijde v hodinu, kdy se nenadějete." Petr se ho zeptal: „Pane, říkáš toto podobenství jenom nám, nebo všem?" Pán řekl: „Kdo je tedy ten věrný a rozvážný správce, kterého pán ustanoví nad svým služebnictvem, aby jim dával včas příděl jídla? Blaze tomu služebníku, kterého pán při svém příchodu najde, že to dělá! Opravdu, říkám vám: Ustanoví ho nad celým svým majetkem. Kdyby si však onen služebník pomyslil: ‚Můj pán hned tak nepřijde,' a začne tlouci čeledíny a děvečky, jíst, pít a opíjet se, přijde pán toho služebníka v den, kdy to nečeká, a v hodinu, kterou netuší, ztrestá ho a odsoudí ho ke stejnému údělu s nevěřícími. Služebník, který zná vůli svého pána, a přece nic podle jeho vůle nepřipraví a nezařídí, dostane mnoho ran. Ten však, kdo ji nezná, a udělá to, co zasluhuje bití, dostane jich méně. Kdo mnoho dostal, od toho se mnoho očekává, a komu se mnoho svěřilo, od toho se bude víc žádat."

20.neděle v mezidobí - 18.srpna 2013

1. ČTENÍ - Jer 38, 4-6. 8-10
Čtení z knihy proroka Jeremiáše.

Úředníci řekli králi: „Ať je zabit tento člověk, neboť oslabuje ruce bojujícího mužstva, které zůstalo v tomto městě, i ruce všeho lidu, když k nim mluví takové řeči, protože nehledá tento člověk blaho tohoto lidu, ale jeho neštěstí." Král Sidkijáh řekl: „Hle, je ve vašich rukou" - neboť král proti nim nic nezmohl. Vzali tedy Jeremiáše a uvrhli ho do cisterny královského prince Malkijáha, která byla ve vězeňském dvoře; spustili Jeremiáše po provazech do cisterny, ve které nebyla voda, ale jen bahno; a Jeremiáš zapadl do bláta. Etiopan Ebedmelech vyšel z královského paláce a řekl králi: „Můj pane, králi, tito muži se dopustili zlého činu vším, co spáchali proti proroku Jeremiášovi, když ho vsadili do cisterny. Umře v ní hladem, neboť v městě už není chléb." Tu rozkázal král Etiopanu Ebedmelechovi: „Vezmi s sebou odtud tři muže a vytáhni proroka z cisterny, dřív než umře."

2. ČTENÍ - Žid 12, 1-4
Čtení z listu Židům.

Bratři! Nesmírné je množství těch, kteří se na nás dívají! Odhoďme proto všecko, co by nás mohlo zatěžovat, všecko, co by nás mohlo rozptylovat, a vytrvale běžme o závod, který je nám určen. Mějme oči upřeny na Ježíše: od něho naše víra pochází a on ji vede k dokonalosti. Místo radosti, která se mu nabízela, vzal na sebe kříž a nic nedbal na urážky; nyní sedí po pravé straně Božího trůnu. Myslete na toho, který snesl, když mu hříšní lidé prudce odporovali, abyste neumdlévali a vnitřně neochabovali. Vždyť jste v boji proti hříchu ještě nekladli odpor až do krve.

EVANGELIUM - Lk 12, 49-53
Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Oheň jsem přišel vrhnout na zem, a jak si přeji, aby už vzplanul! V křest mám být ponořen, a jak je mi úzko, než bude vykonán! Myslíte, že jsem přišel dát mír na zemi? Ne, říkám vám, ale rozdělení. Od nynějška totiž bude rozděleno pět lidí v jednom domě: tři proti dvěma a dva proti třem. Budou rozdělení otec proti synovi a syn proti otci, matka proti dceři a dcera proti matce, tchyně proti snaše a snacha proti tchyni."

21.neděle v mezidobí - 25.srpna 2013

1.ČTENÍ - Iz 66, 18-21
Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Toto praví Hospodin: „Znám jejich skutky a jejich myšlenky. Přijdu, abych shromáždil všechny národy a jazyky. Přijdou a uzří mou slávu. Udělám na nich znamení a pošlu některé z těch, kdo se zachrání, k národům Taršíše, Putu, Ludu, Mešechu, Rosu, Tubalu, Javanu, k dálným ostrovům, které o mně neslyšely mluvit a neviděly mou slávu. Budou hlásat národům mou slávu. Přivedou všechny

vaše bratry ze všech národů jako dar Hospodinu na koních, na vozech, na nosítkách, na mezcích a na velbloudech na mou svatou horu do Jeruzaléma - praví Hospodin - jako když synové Izraele přinášejí v čistých nádobách dary do Hospodinova domu. A také z nich si vezmu kněze a levity" - praví Hospodin.

2.ČTENÍ - Žid 12, 5-7. 11-13
Čtení z listu Židům.

Bratři! Pustili jste z hlavy, že Bůh vás povzbuzuje jako své syny: „Když tě Pán vychovává, můj synu, neber to na lehkou váhu, ani neklesej na mysli, když tě kára. Pán totiž trestá toho, koho má rád, a šlehá každého, koho uznává za svého syna." V té kázni vytrvejte! Bůh s vámi jedná jako se svými dětmi. Vždyť kterého syna otec nekárá? Pokud ovšem taková přísná výchova trvá, nezdá se radostná, nýbrž bolestná, ale potom to nese těm, kdo tou školou prošli, ovoce míru, totiž spravedlnost. Posilněte proto ochablé ruce a klesající kolena. Připravte pro své kroky přímé stezky, aby se chromý úd nevymkl, ale spíš uzdravil.

EVANGELIUM - Lk 13, 22-30
Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíš se ubíral od města k městu, od vesnice k vesnici, učil a pokračoval v cestě do Jeruzaléma. Někdo se ho zeptal: „Pane, je málo těch, kdo budou spaseni?" Řekl jim na to: „Usilujte o to, abyste vešli těsnými dveřmi! Říkám vám: Mnoho se jich bude snažit vejít, ale nebudou moci. Jakmile se pán domu zvedne a zavře dveře, a vy zůstanete venku a začnete tlouci na dveře a volat: ‚Pane, otevři nám!', odpoví vám: ‚Neznám vás, odkud jste.' Tu začnete říkat: ‚Vždyť jsme s tebou jedli a pili a učil jsi u nás na ulicích!' Ale on vám odpoví: ‚Nevím, odkud jste. Pryč ode mě, všichni jste páchali nepravosti!' Tam bude pláč a skřípění zubů, až uvidíte, jak Abrahám, Izák, Jakub a všichni proroci jsou v Božím království, ale vy budete vyhnáni ven. A přijdou od východu a od západu, od severu a od jihu a zaujmou místo u stolu v Božím království. Ano, jsou poslední, kteří budou prvními, a jsou první, kteří budou posledními."

22.neděle v mezidobí - 1.září 2013

1.ČTENÍ - Sir 3, 19-21. 30-31
Čtení z knihy Sirachovcovy.

Synu, dělej své práce v skromnosti, a budeš milován bohumilými lidmi. Čím jsi větší, tím víc se pokořuj, a před Pánem nalezneš milost. Neboť veliká je moc Pána, je slaven pokornými lidmi. Pro ránu domýšlivce není uzdravení, neboť se v něm uchytilo ošklivé býlí. Rozumné srdce chápe poučné výroky, moudrý člověk touží po pozorných posluchačích.

2.ČTENÍ - Žid 12, 18-19. 22-24a
Čtení z listu Židům.

Bratři! Nepřistoupili jste k hmotné hoře, z které šlehal oheň a která byla zahalena mračnou temnotou a bouří a při tom za zvuku trouby byly prohlášeny předpisy. Když to všechno Izraelité slyšeli, zdráhali se poslouchat a prosili, aby Bůh už k nim nemluvil. Vy však jste přistoupili k hoře Siónu a k městu živého Boha, k nebeskému Jeruzalému: ke vznešenému shromáždění obrovského množství andělů a k obci prvorozenců, kteří jsou zapsáni v nebi; přistoupili jste k soudci, Bohu všech, k duším spravedlivých, kteří už dosáhli cíle, a k Ježíši, prostředníku nové smlouvy.

EVANGELIUM - Lk 14, 1. 7-14
Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Když Ježíš přišel v sobotu do domu jednoho z předních farizeů, aby tam pojedl, dávali si na něj pozor. On si všiml, jak si hosté vybírají přední místa. Řekl jim tedy toto poučení: „Až budeš od někoho pozván na svatební hostinu, nesedej si na přední místo. Mohl by být od něho pozván někdo vzácnější než ty, a ten, kdo pozval tebe i jeho, by přišel a řekl ti: 'Uvolni mu místo!' Tu bys musel s hanbou zaujmout poslední místo. Ale když budeš pozván, jdi si sednout na poslední místo, takže až přijde ten, který tě pozval, řekne ti: 'Příteli, pojď si sednout dopředu!' To ti bude ke cti u všech, kteří budou s tebou u stolu. Neboť každý, kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se ponižuje, bude povýšen." Svému hostiteli pak řekl: „Když strojíš oběd nebo večeři, nezvi své přátele, ani bratry, ani příbuzné, ani bohaté sousedy, aby tě snad také nepozvali, a tak by se ti dostalo odměny. Ale když strojíš hostinu, pozvi žebráky a mrzáky, chromé a slepé. A budeš blahoslavený, protože oni ti to nemají čím odplatit. Dostaneš však odměnu při vzkříšení spravedlivých."

23.neděle v mezidobí - 8.září 2013

1.ČTENÍ - Mdr 9, 13-18
Čtení z knihy Moudrosti.

Kdo z lidí může poznat Boží úmysly, kdo pochopí, co chce Pán? Myšlenky smrtelníků jsou totiž nejisté a naše záměry vratké. Vždyť porušitelné tělo duši zatěžuje a pozemský příbytek utlačuje mysl plnou starostí. S námahou luštíme smysl pozemských věcí, nesnadno nalézáme to, co je nejvšednější. Kdo může vyzkoumat to, co je v nebi? Kdo poznal tvou vůli, když jsi mu nedal moudrost a z výšin neposlal svého svatého ducha? A tak se upravilo chování těch, kdo jsou na zemi, lidé se naučili, co je ti milé, a moudrostí se zachránili.

2.ČTENÍ - Flm 9b-10. 12-17
Čtení z listu svatého apoštola Pavla Filemonovi.

Mluví to Pavel, stařec, a nyní vězeň pro Krista Ježíše. Prosím tě za svého syna, kterému jsem dal život tady v žaláři, Onezima. Posílám ti ho nazpátek, přijmi ho, jako by to bylo moje vlastní srdce. Nejraději bych si ho nechal u sebe, aby mi sloužil místo tebe tady ve vězení, které snáším pro hlásání evangelia. Ale nechtěl jsem nic udělat bez tvého souhlasu, aby tvůj dobrý skutek nevypadal jako vynucený, nýbrž byl dobrovolný. Vždyť snad proto ti byl vzat na čas, abys ho dostal nazpátek navždycky, ne už jako otroka, ale jako něco více než otroka: jako drahého bratra. Když i mně je tolik milý, jak teprve tobě, jako člověk i jako křesťan. Jsi-li tedy přesvědčen, že já a ty patříme k sobě, přijmi ho, jako bych to byl já sám.

EVANGELIUM - Lk 14, 25-33
Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíše cestou doprovázely velké zástupy. Obrátil se k nim a řekl: „Když někdo přichází ke mně a neklade svého otce, svou matku, ženu, děti, bratry a sestry - ano i sám sebe - až na druhé místo, nemůže být mým učedníkem. Kdo nenese svůj kříž a nejde za mnou, nemůže být mým učedníkem. Když někdo z vás chce stavět věž, nesedne si napřed a nespočítá náklady, jestli má dost na dokončení stavby? Kdyby totiž položil základy a nestačil ji dokončit, vysmáli by se mu všichni, kdo by to viděli, a říkali by: 'Tenhle člověk se pustil do stavby, ale nemohl ji dokončit.' Nebo když má některý král vytáhnout proti jinému králi, aby s ním vedl válku, nesedne si napřed a neuvažuje, jestli se může s deseti tisíci vojáků utkat s tím, kdo proti němu táhne s dvaceti tisíci? Jestliže na to nestačí, vyšle posly, dokud je ten druhý ještě daleko, a žádá o podmínky míru. Tak ani žádný z vás, kdo se nezřekne všeho, co má, nemůže být mým učedníkem."

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 31. července 2013

Politické události

Premiér Rusnok sestavil vládu, předčasné volby (zatím) nebudou

Designovanému předsedovi vlády Jiřímu Rusnokovi se podařilo v průběhu dvou týdnů sestavit vládu, kterou prezident nazývá vládou odborníků, ale někdejší vládní strany ji označují za vládu přátel Miloše Zemana. Členové nové vlády složili slib do rukou prezidenta ve středu 10. července. Miloš Zeman při té příležitosti členům nové vlády vzkázal: „Nenechte se otrávit mediální kritikou závistivých hlupáků, kteří sami nikdy nic pořádného neudělali, a snažte se, aby vaše vláda byla úspěšná." Ještě před svým prvním zasedáním vláda odjela do Lán, kde položila věnec k hrobu Tomáše Garrigua Masaryka.

Hledání ministrů nebylo jednoduché. Na nabídku pokračovat ve vládě kladně odpověděl pouze ministr obrany Vlastimil Picek. Další nadstranický ministr v rezortu školství Petr Fiala nabídku odmítl. Největším Rusnokovým problémem bylo nalézt ministra financí, kterým se nakonec stal neúspěšný prezidentský kandidát a někdejší premiér Jan Fischer. Ten na sebe okamžitě soustředil silnou kritiku politiků i médií kvůli tomu, že své dluhy z prezidentské kampaně vyrovnal až těsně před jmenováním s pomocí sponzorů s možnými vztahy na státní zakázky.

Skutečnost, že místa v Rusnokově vládě přijali tři členové sociální demokracie, vyvolala vzrušenou polemiku v řadách ČSSD, neboť někteří její členové podporováni předsedou Bohumilem Sobotkou žádali vyloučení Marie Benešové (spravedlnost), Jana Kohouta (zahraničí) a Františka Koníčka (práce a sociální věci) z ČSSD. Nakonec se vše vyřešilo dobrovolným pozastavením členství v ČSSD po dobu výkonu vládní funkce.

Ještě před jmenováním nové vlády prezident Zeman pozval na ponděli 8. července odstupující vládu na večeři na Pražský hrad. Ze sedmnácti členů Nečasovy vlády se jich však dostavilo pouze pět: kromě premiéra v demisi Petra Nečase to byli exministři obrany Vlastimil Picek, životního prostředí Tomáš Chalupa, školství, mládeže a tělovýchovy Petr Fiala a šéf legislativní rady, ministr bez portfeje Petr Mlsna.

Nesouhlasné stanovisko s prezidentovým rozhodnutím jmenovat tzv. úřednickou vládu zastávají všechny politické strany zastoupené v parlamentu. Rusnokova vláda podle ústavy musí do třiceti dnů po svém jmenování předstoupit před Poslaneckou sněmovnu a požádat ji o vyslovení důvěry. Pokud se tak nestane, prezident jmenuje nového premiéra, a když ani tato druhá vláda nezíská důvěru poslanců, musí prezident republiky jmenovat předsedu vlády navrženého předsedou Poslanecké sněmovny. Pravicová koalice již oznámila svého kandidáta, kterým by se v případě třetího pokusu o sestavení vlády měla stát dosavadní předsedkyně Sněmovny Miroslava Němcová. ODS také veřejně vyzvala Miloše Zemana, aby jmenoval Němcovou již při druhém pokusu o sestavení vlády v případě, že Rusnokova vláda ve Sněmovně neuspěje. Totéž si nárokovali i sociální demokrati na základě výsledků posledních voleb, z nichž vyšla ČSSD jako nejsilnější strana.

Ve svém sporu s prezidentem politické strany mohly využít silnou zbraň: ústavní zákon z roku 2009, na jehož základě mohou poslanci vyvolat předčasné volby tím, že se Poslanecká sněmovna rozpustí usnesením, s nímž vyslovila souhlas třípětinová většina všech poslanců. O využití této možnosti jednala zvláštní schůze Sněmovny svolaná na 17. července. Zatímco ODS předčasné volby důsledně odmítá s nadějí, že prezident bude postupem času donucen přenechat vládu pravicové koalici s deklarovanou podporou 101 hlasů, rozpuštění Sněmovny žádala levice, tj. ČSSD a KSČM s podporou zbytku poslanců Věcí veřejných. Přestože nejsilnější kritika prezidenta zaznívá od představitelů strany TOP 09, její poslanecký klub se připojil k ODS, což rozhodlo o tom, že předčasné volby zatím nebudou. Návrh na rozpuštění Sněmovny podpořilo ze 188 poslanců jen 96 zákonodárců, proti hlasovalo 92 poslanců. V druhé polovině července se politická aktivita zaměřila na jednání před srpnovou schůzí Sněmovny, na níž Rusnokova vláda požádá o vyslovení důvěry.

Názory na Rusnokovu vládu stále rozdělují politickou scénu

Politickou krizi následující po pádu vlády Petra Nečase prezident Miloš Zeman podle svých vlastních slov jmenováním vlády Jiřího Rusnoka vyřešil. Jestli ovšem získá tzv. odbornická vláda při nadcházejícím hlasování důvěru, je nejisté, protože všechny politické strany vytvoření Rusnokovy vlády verbálně odsoudily. Zeman v rozhovoru pro ČTK z 25. července nevyloučil, že by vláda mohla získat podporu, neboť „je tam sedmnáct poslanců, respektive poslankyň, jimž Petr Nečas říkal volné radikály. Zatím nikdo neví, jak se tito nezařazení poslanci zachovají." Krátce předtím, ve dnech 20.-23. července si Miloš Zeman postupně pozval do Lán všechny šéfy či zástupce poslaneckých klubů parlamentních stran, s nimiž otázku vyslovení důvěry Rusnokově vládě diskutoval.

Pokud vláda Jiřího Rusnoka důvěru nedostane, prezident slíbil, že druhý pokus případně Miroslavě Němcové, ovšem za předpokladu, že předloží 101 notářsky ověřených poslaneckých podpisů podporujících pravicovou koalici. Na tento nestandardní požadavek ponižující politické strany reagovala Miroslava Němcová návrhem, podle něhož jsou poslanci ochotni jeden po druhém podepisovat podporu přímo před Zemanem, například když navštíví parlament. Miroslava Němcová se už dříve vyjádřila k Rusnokově vládě jako ke kroku, který nic neřeší. Taková vláda podle Němcové nemá sílu prosazovat důležitá rozhodnutí a rozhodně nepovede k stabilizaci politické situace. Od ODS prý Rusnokova vláda nezíská ani jediný hlas.

Otázka hlasování o důvěře Rusnokově vládě se stala předmětem diskusí uvnitř ČSSD. Místopředseda strany

Michal Hašek, podporován sociálnědemokratickými hejtmany a sympatizanty Miloše Zemana uvnitř strany, se v on-line rozhovoru pro Tyden.cz 24. července vyslovil pro to, aby ČSSD zabránila návratu pravicové vlády tím, že bude s Jiřím Rusnokem vyjednávat a vysloví mu podporu. Tuto myšlenku odmítl předseda strany Bohuslav Sobotka, pro kterého je Rusnokova vláda slepou uličkou a promarněnou šancí, podobně se vyjádřil i k potenciální pravicové vládě Miroslavy Němcové. Optimálním řešením podle Sobotky by měly být předčasné volby.

Pro předčasné volby se již dříve vyslovili například i předseda KSČM Vojtěch Filip, předseda Věcí veřejných Vít Bárta, či Pavel Bělobrádek, předseda KDU-ČSL. Podle Bělobrádka je Rusnokova vláda pouze dočasným řešením. Politická situace v České republice vzbudila pozornost zahraničních médií, která se svorně shodují na zmatečné situaci a postupném rozšiřování moci Miloše Zemana, jenž obchází zaběhlé ústavní zvyklosti.

Konflikt na dětském hřišti vyvolal rasové nepokoje

Na českobudějovickém sídlišti Máj, kde žije kolem dvaceti tisíc obyvatel, z toho čtyři sta oficiálně hlášených Romů, se v páteční podvečer 21. června strhla bitka mezi zdejšími obyvateli, kterou musela řešit policie. Vše začalo strkanicí dvou dětí na pískovišti, z níž vznikla rvačka mezi příbuznými obou dětí z romské a neromské komunity, která se postupně rozšířila na stovku dalších lidí.

O týden později svolal na sobotu 29. června občan Michal Choura veřejné shromáždění na protest proti chování nepřizpůsobivých občanů. Toho využili pravicoví extrémisté z celé republiky, kteří se dostavili na českobudějovické náměstí, a po povolené demonstraci se vydali na pochod k sídlišti Máj. Na sídlišti mělo v té době probíhat shromáždění za lepší sousedské vztahy pořádané občanským sdružením Konexe společně s místní romskou komunitou. Když proti účastníkům nepovoleného pochodu zasáhla policie, vznikla řada bitek a šarvátek, při nichž bylo zraněno deset osob. Policie použila granáty se slzným plynem a zadržela čtyřicet osob.

Situace se opakovala další sobotu 6. července s tím rozdílem, že asi tři stovky extrémistů na budějovickém náměstí si musely vyslechnout rozhodnutí magistrátu, že shromáždění se nepovoluje. Přesto se tato skupina opět vydala na pochod směrem k sídlišti Máj s pokřikem Jdeme na ně. Policie byla tentokrát lépe připravena, podařilo se jí pochod rozptýlit, přičemž zadržela 136 osob, z nichž někteří mohou být obžalováni kvůli násilí proti úřední osobě.

Českobudějovický starosta Juraj Thoma se pokusil rasové napětí zmírnit tím, že v úterý 9. července zorganizoval v městské sportovní hale setkání občanů s vedením města a krajské policie. Dostavilo se asi šest set lidí, aniž by se po emocemi zatížené diskusi dospělo k nějakému závěru.

Následující víkend radnice povolila tři veřejná shromáždění. Jedno na náměstí Přemysla Otakara II, které však pro malou účast a riziko zneužití organizátor na poslední chvíli odvolal. Další dvě se měla konat u sídliště Máj. Jedno z nich nahlásila romská komunita, která své oznámení rovněž stáhla. Konalo se tedy jen shromáždění asi sto padesáti extrémistů pod heslem Proti policejní brutalitě. Poté, co se někteří z nich snažili proniknout do středu sídliště a neuposlechli výzvy k rozchodu, policie zasáhla a zadržela šedesát osob.

Ještě další víkend, v sobotu 20. července, se na sídlišti Máj shromáždily dvě stovky lidí české i romské národnosti převážně z Českých Budějovic, kteří si tady pod dohledem policie – tentokráte bez extremistů – slovně vyměňovali názory, aniž by došlo k projevům rasismu nebo k fyzickému napadení.

Projevy rasové nesnášenlivosti v Českých Budějovicích se vymykají dosavadním podobným jevům na území České republiky. Jednak tím, že se vyskytly v jižních Čechách, kde až dosud soužití romské a české populace nedělalo problémy. Dále také tím, že k němu došlo nikoli v blízkosti romských ghett, ale na jinak spořádaném sídlišti, a že se k protiromským protestům pravicových extrémistů připojilo i místní obyvatelstvo.

Miloš Zeman v Německu a v Chorvatsku

Prezident Miloš Zeman navštívil ve dnech 26.-27. června Německo. Setkal se zde se svým německým protějškem Joachimem Gauckem a se spolkovou kancléřkou Angelou Merkelovou. Německý prezident Gauck v pozdravném projevu zmínil kromě jiného, že „v neklidných politických dobách by měl prezident působit jako moderátor a usmiřovatel," který má „překonávat příkopy ve společnosti a sjednocovat národ". Druhý den návštěvy Zeman pronesl na Humboldtově univerzitě přednášku na téma Humboldt-Rede zu Europa. Novináři z ní citovali především výzvu k pevnějšímu postoji Evropské unie vůči mezinárodnímu terorismu, přičemž podle Zemana pominuli její hlavní téma – kladení důrazu na investice jako nástroje překonání evropské krize. Kromě setkání s dalšími osobnostmi politického života, mezi nimiž byli bývalý spolkový prezident Richard von Weizsäcker, starosta Berlína Klaus Wowereit, předseda Spolkového sněmu Norbert Lammert nebo bývalý kancléř Gerhard Schröder, se prezident Zeman v Berlíně zúčastnil také česko-německého podnikatelského semináře.

Dnem 1. července se Chorvatská republika stala dvacátým osmým členským státem Evropské unie. Slavnostního ceremoniálu oslav v hlavním městě Záhřebu se zúčastnil také český prezident Miloš Zeman, který navštívil Chorvatsko ve dnech 30. června a 1. července.

Nečasova derniéra v EU

Premiér v demisi Petr Nečas se ve dnech 27. a 28. června zúčastnil pravidelného summitu Evropské unie v Bruselu. Zasedání EU na nejvyšší úrovni kromě toho, že se zabývalo problémy ekonomického růstu a nezaměstnaností mladé generace, rozhodlo o uvolnění prostředků EU pro země postižené červnovými katastrofálními povodněmi. České delegaci se tak s podporou Německa, Rakouska, Polska, Slovenska a Maďarska podařilo prosadit mobilizaci evropských fondů, které se budou moci použít nejen na odstraňování následků povodní, ale také na preventivní opatření.

Ekonomika

Vláda zatím bez důvěry, ministr dopravy však jedná

Dozorčí rada státního podniku České dráhy, personálně pozměněná novým ministrem dopravy Zdeňkem Žákem, v úterý 30. července odvolala celé představenstvo včetně předsedy Petra Žaludy. Nově zvolené představenstvo ještě tentýž den večer odvolalo Petra Žaludu i z funkce ředitele ČD. Oficiálním důvodem je špatné hospodaření a zadlužování podniku. Žák se pokusil odstranit Petra Žaludu už v roce 2009, když byl náměstkem ministra dopravy, ale tehdejší šéf rezortu Petr Bendl (ODS) byl proti. Žaludu nahradil Dalibor Zelený, který firmu vedl již v době sociálně demokratických ministrů Antonína Peltráma a Jaromíra Schlinga.

Svoji rasanci Zdeněk Žák projevil i při vyjednávání s firmou OHL ŽS, která zastavila práce na opravě dálnice D1 mezi Lhotkou a Velkou Bíteší poté, co se nedohodla s investorem Ředitelství silnic a dálnic o zaplacení víceprací. Ty prý vyžaduje špatná únosnost krajnic, s níž projekt nepočítal. Když Žák pohrozil vypovězením smlouvy, došlo k dohodě, a práce se v pondělí 22. července obnovily. Ministr Žák počítá s tím, že na vybrané úseky rozmístí kamery sledující postup oprav D1 na internetu.

Kurzovní lístek
1. 8. 2013 (střed)

EUR, 1 .....25.955
Kanada, 1 .....19.042
USA, 1 .....19.611

Kultura

Karlovarský festival hostil bat'ůžkáře i Travoltu

Začátkem prázdnin se do západočeské lázeňské metropole sjely tisíce bat'ůžkářů, filmařů, novinářů a vůbec příznivců filmu. Cílem jejich výpravy byl 48. ročník Mezinárodního filmového festivalu v Karlových Varech, který se zde konal od 28. června do 6. července.

Návštěvníci vybírali filmy z nabídky čítající 235 titulů, z nichž 23 spatřilo světlo promítacího sálu v rámci festivalu poprvé. Hlavní cenu Křišťálový globus, si z Varů odvezl maďarský režisér János Szász za koprodukční drama zasazené do druhé světové války s názvem Velký sešit. Divácky pak bodovaly zejména filmy, které oslnily již před karlovarským festivalem, ať už v Berlíně, Benátkách či v Cannes. Návštěvníky dále lákaly snímky české tvorby. Z této kategorie byly na festivalu ke zhlédnutí filmy, které momentálně okupují tuzemská kina – Hřebejkova komedie Líbánky, oceněná festivalovou cenou za režii, a také hořká komedie z dílny Alice Nellis Revival, která v Karlových Varech získala diváckou cenu deníku Právo. Promítaly se zde však i snímky, s kterými se mohl český divák setkat již v minulosti – Českými lvy ověnčené drama Ve stínu či velkolepý projekt Hořící keř.

Nejzářivější filmovou hvězdou letošního ročníku byl americký herec John Travolta. V jeho stínu nezůstával trojnásobný oscarový režisér Oliver Stone. Hvězda kultovního snímku Pomáda dopřála návštěvníkům festivalu taneček v duchu právě zmiňovaného muzikálu a Oliver Stone pak na tiskové konferenci nečekaně rozproudil politickou debatu.

Nejvýznamnější středoevropský filmový festival se mohl chlubit bohatým doprovodným programem – chtěl-li si návštěvník odpočinout od filmů, mohl vybírat z množství rozmanitých aktivit – ať už sportovního, divadelního či hudebního rázu.

Největší hudební festivaly jsou za námi, sezóna však ještě nekončí

Jako každý rok, také letos v červenci začala série letních hudebních festivalů pod širým nebem. Jednou z prvních velkých akcí byl devatenáctý ročník multižánrového hudebního festivalu Rock for People, který proběhl ve dnech 2.-5. července na letišti v Hradci Králové. Podle údajů zveřejněných na internetu ho navštívilo přes třicet tisíc lidí, kteří si mohli vybírat z více než dvou set představení hudebníků i diskžokejů nejrůznějších hudebních stylů a žánrů. Výběr byl veliký - od úterního vystoupení Thirty Seconds to Mars až po páteční koncert českých kapel Pražský výběr, Kryštof, nebo Kabát. Vrcholem festivalu se stal čtvrteční večer, při němž vedle amerických Queens of the Stone Age a britských Klaxons vystoupil Karel Gott, jenž měl u publika nečekaný úspěch. Někteří jeho fanoušci přemalovali dopravní značku Hradec Králové na Karlův Hradec.

Podobně rekordní účast zaznamenal i festival Colours of Ostrava, který se konal od čtvrtka 18. do neděle 21. července. Letos podruhé se tato hudební událost odehrávala v industriální areálu Dolní Vítkovice, ve kterém bylo k vidění a ke slyšení celkem sto šest kapel, z toho šedesát zahraničních. Zatímco vloni byla hlavní hvězdou festivalu písničkářka Alanis Morrisette, letos mezi headlinery patřily islandská kapela Sigur Rós, švédské duo The Knife a britská skupina The XX. Páteční večer opanovali dva sólisté britský DJ Bonobo a francouzský zpěvák a skladatel Yoann Lemoine vystupující pod jménem Woodkid. Vlivný hudební magazín pro náročnější posluchače NHP Nothing but Hope and Passion zařadil Colours of Ostrava mezi třináct nejzajímavějších evropských hudebních festivalů. Součástí obou akcí byl bohatý doprovodný program sestávající se z promítání filmů, divadelních představení, workshopů a různých soutěží.

Festivalová sezóna v srpnu pokračuje. Mezi události s očekávanou účastí tisíců lidí patří například Sázava Fest ve Světlé nad Sázavou 1-3.srpna, Let it Roll v areálu bývalých kasáren v Benešově, Brutal Assault v pevnosti Josefov 7.-10. srpna, nebo vystoupení System of a Down v rámci jednodenního festivalu Aerodrome na Výstavišti v Praze 14. srpna.

Jiří Fajt ředitelem Národní galerie

Ministryně kultury v demisi Alena Hanáková jmenovala novým generálním ředitelem Národní galerie Jiřího Fajta. Fajt je odborníkem na středověké a novověké umění ve střední Evropě. Již v roce 2010 se účastnil výběrového řízení na tuto funkci, Ministerstvo kultury však dalo přednost ekonomovi Vladimíru Rösslerovi. V letech 1993-2000 byl Fajt zaměstnán v Národní galerii, od roku 1995 vedl Sbírku starého umění. Poté, co své místo kvůli neshodám s tehdejším ředitelem Milanem Knížákem opustil, působil zejména v Německu, přednáší na univerzitě v Berlíně, a v Praze. Do funkce nastoupí 1. září.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Vyšla nová encyklika Lumen fidei

V pátek 5. července byla ve Vatikánu zveřejně nová papežská encyklika nazvaná *Lumen fidei* - Světlo víry. Věnuje se první božské ctnosti – víře. Myšlenkově navazuje na předcházející ecykliky papeže Benedikta XVI. Současný papež František k vydání této encykliky přímo prohlásil: „*Papež Benedikt XVI. měl pro tento* Rok víry *započatou encykliku, která následuje po těch o lásce a o naději. Já jsem toto krásné dílo přijal a dokončil a s radostí jej nabízím celému Božímu lidu. Všichni totiž máme zvláště dnes zapotřebí jít k podstatě křesťanské víry, prohloubit ji a konfrontovat s aktuálními problémy. Myslím však, že tato encyklika nebo alespoň některé její části mohou být užitečné také pro toho, kdo hledá Boha a smysl života. Vkládám ji do rukou Mariiných, dokonalé ikony víry, aby mohla přinést plody, které chce Pán.*“ Celé znění encykliky Lumen fidei je dostupné v českém překladu na: www.radiovaticana.cz

Kanonizace bl. Jana XXIII. a bl. Jana Pavla II. se přiblížila

Papež František 5. července schválil promulgaci dekretů Kongregace pro svatořečení. První z nich se týká zázraku připisovanému přímluvě bl. Jana Pavla II., což otevírá cestu k jeho kanonizaci. Její datum však bude stanoveno později na zvláštní konzistoři kardinálů. Kromě toho přijal mínění členů zmíněné Kongregace, aby byl svatořečen rovněž bl. Jan XXIII. Stalo se tak ale bez uznání nového zázraku na jeho přímluvu. Svatý otec se přiklonil k názoru části teologů, podle nichž jeden zázrak, který byl uznán při beatifikaci Jana XXIII., stačí i ke kanonizaci. Papež má navíc právo dispenzovat od druhého zázraku.

Vatikánský tiskový mluvčí potvrdil, že Svatý otec je rozhodnut uskutečnit kanonizaci obou blahoslavených papežů Jana Pavla II. i Jana XXIII. Zda budou oba svatořečeni společně zatím není známo. Rozhodne se tak na zvláštní kardinálské konzistoři, jejíž datum ještě nebylo stanoveno.

Dalších dvanáct dekretů Kongregace pro svatořečení se týkalo mučedníků z doby pronásledování katolické církve ve Španělsku ve třicátých letech 20.století.

Kromě toho byl také uznán zázrak na přímluvu Božího služebníka Alvara del Portillo Diez de Sollano, druhého generálního představeného papežské prelatury Opus Dei, dále zázrak na přímluvu Boží služebnice, španělské řeholnice„ sestry Speranzy od Ježíše (vl. jm. Marie Josefy Alhama Valery, zemř. 1983), zakladatelky kongregace sester Služebnic milosrdné lásky.

Další 5 dekretů se týkalo uznání heroických ctností: italského Amilina O. Nicola D´Onofrio (zemř. 1964), mexického řeholního bratra z kongregace Křesťanských škol, Bernarda Filippa (vl.jm. Giovanni Fromental Cayroche, zemř. 1978), portugalské řeholnice s. Isabelly od Nejsv. Trojice, (vl. jm. Marie Isabella Picão Caldeira, zemř. 1962), venezuelské řeholnice, s. Marie Carmen Rendiles Martinez (zemř. 1977) a italského politika a rektora Katolické univerzity, Giuseppe Lazzatiho (zemř. 1986).

Papež František jmenoval nového trnavského arcibiskupa

Svatý otec František 11. července 2013 jmenoval novým trnavským arcibiskupem Mons. Jána Orosche. Narodil 28. května 1953 v Bratislavě. Na kněze byl tamtéž vysvěcen roku 1976. Působil mj. v Komárně, Okoči, Hodruši-Hamroch, Vyškovciach nad Ipľom, Nových Zámkoch, Bratislavě či Štúrovu. Od roku je 2004 trnavským biskupem; v témže roce generálním vikářem Bratislavsko-trnavské arcidiecéze. Od roku 2008 generálním vikářem Trnavské arcidiecéze. V roce 2012 jmenován Svatým otcem Benediktem XVI. apoštolským administrátorem Trnavské arcidiecéze.

400. výročí vydání Bible kralické připomněl televizní dokument „Pod ochranou Žerotínů“

Příběh Kralické bible, která patří k českým národním klenotům, přinesl dokument *Pod ochranou Žerotínů*, který Česká televize na programu ČT2 vysílala 6. července 2013. Tento polohraný dokument Luboše a Ivy Hlavsových vznikl v koprodukci s Českou televizí a byl natočen u příležitosti 400. výročí posledního vydání Bible kralické. Film vypráví nejen o vzniku této jedinečné knihy, ale také o okolnostech, za jakých byla vytvořena a taktéž o těžké době, která bezprostředně po jejím vydání následovala. Producent České televize Patrick Diviš k tomu dodává: „*Dokument má svůj symbolický význam i pro cyrilometodějské výročí. Věrozvěstové totiž na naše území přinesli vůbec první překlad evangelia.*“

Bible kralická byla česká tištěná bible, kterou z původních biblických jazyků (hebrejštiny, aramejštiny a řečtiny) přeložili překladatelé a teologové původní Jednoty bratrské. Svůj název dostala podle místa vytištění, kterým byly jihomoravské Kralice na jižní Moravě. Je to první český překlad bible z původních jazyků, nikoli z latinské Vulgáty. První vydání Kralické bible (1579 – 1593) vyšlo v šesti svazcích, proto se často označuje jménem „šestidílka“. Rozdělení textu do šesti svazků bylo způsobeno tím, že se nejednalo jen o biblický text, ale i o rozsáhlé komentáře po stranách, díky kterým se text značně rozšířil. V roce 1596 vyšla Kralická bible znovu, tentokrát v jednosvazkovém vydání bez výkladového aparátu. V roce 1613 byla jednosvazková Kralická bible vydána znovu, opět po předcházející revizi; též bez poznámkového aparátu. Toto vydání je označováno jako „poslední kralické vydání“ z toho důvodu, že několik let poté (po Bílé hoře) musela Jednota bratrská ukončit svou činnost.

Podle zpráv Rádia Vatikán a podle zpráv České biskupské konference

Papež František na Světových dnech mládeže v Rio de Janeiru v Brazílii

Rio de Janeiro vítá papeže Františka

Radostné přivítání v Rio de Janeiru

Ve dnech 22. – 28. července 2013 papež František uskutečnil svou první zahraniční cestu, návštěvu Brazílie, kde se v těch dnech konaly Světové dny mládeže 2013.

Svatý otec byl po přistání v patnáctimilionové brazilské metropoli Rio de Janeiru v pondělí 22. července v 16 hodin velmi vřele přijat, a to nejen oficiální delegací v čele s prezidentkou země Dilmou Rousseffovou, arcibiskupem Ria O. J. Tempestou a předsedou brazilské biskupské konference R. Damascenem Assisem, ale i zástupy Brazilců a mladých poutníků z různých částí světa. Tito místní věřící i mládež chystající se na nadcházející světové setkání mládeže lemovali celou cestu papeže z letiště, tleskali, mávali vlajkami či běželi za automobily, kterými papež zrovna postupoval na cestě do prezidentského paláce, kde proběhl oficiální přivítací ceremoniál. Papež František ve své řeči zdůraznil, že se díky této cestě vrací do své milované Jižní Ameriky a konkrétně Brazílie, což má pro něho osobně velký význam. Dále doslova řekl, chce si získat přístup ke zdejším lidem, a *„vstoupit bránou velikého brazilského srdce. Klepu na ni. Nemám zlato ani stříbro, ale přináším to nejcennější co mám: Ježíše Krista. Přicházím v Jeho jménu, abych oživil plamen bratrské lásky.“* Nakonec proběhl krátký soukromý rozhovor s prezidentkou země Rousseffovou. Následující den, úterý, neměl Svatý otec žádný oficiální program a využil čas k odpočinku a aklimatizaci.

Papež poutníkem v Aparecidě

Ve středu 24. července Římský biskup František putoval do svatyně národní patronky Brazílie Naší Paní z Aparecidy, aby zde prosil za ochranu při výkonu svého pontifikátu i za účastníky Světových dnů mládeže 2013 a setkal se se zdejšími věřícími, biskupy a poutníky. Kterých se zde shromáždilo asi 200 tisíc. Tuto svatyni navštívili také dva předchozí papežové: Jan Pavel II. (1980) a Benedikt XVI. (2007).

V úvodu homilie papež vyjádřil svou radost z návštěvy *„v domě Matky každého Brazilce"* a dodal: *„Teď zde prosím Matku za zdar Světového setkání mládeže."* Potom zavzpomínal, že se zde před šesti roky konala V. generální konference episkopátů Latinské Ameriky a Karibiku a došlo k něčemu krásnému, co mohl osobně zažít, totiž *„vidět, jak biskupové, kteří pracovali na tématu setkání s Kristem, učednictví a misijního poslání, cítili, že jsou povzbuzování, doprovázeni a v jistém smyslu inspirováni tisíci poutníky, kteří sem denně přicházejí svěřovat svůj život Matce Boží."* Také při probíhajícím Světovém setkání mládeže se podle svých slov chce papež František obracet k Marii a svěřovat jí mladé lidi, aby si osvojili hodnoty nutné k budování spravedlivější a bratrštější společnosti.

Následně se ve svém kázání zaměřil na 3 pravidla důležitá pro výchovu mládeže k dobrému životu, která vycházejí ze vzoru Panny Marie milující a vychovávající svého Syna.

První pravidllo odkazuje na potřebu neztrácet naději při boji nad problémy (zde popsané v podobě draka a zla), protože Bůh je silnější. Papež František zde v této souvislosti varuje před upínáním se k falešným idolům, které jsou pouhou náhražkou Boha. *„V dnešní době se do jisté míry všichni lidé, a mezi nimi i mládež, nechávají oslnit množstvím model, které zaujímají místo Boha a nabízejí zdánlivou naději,“* poznamenal a pokračoval: *„Buďme majáky naděje... Podporujme onu velkorysost, jež je pro mladé lidi charakteristická, a pomáhejme jim, aby aktivně pracovali na budování lepšího světa.“*

Druhé pravidlo připomíná věřícímu, že Bůh umí překvapovat i uprostřed těžkostí. Tuto skutečnost dokazuje i historie chrámu v Aparecidě, který stojí na božím překvapení třech rybářů, kteří nalézají černou sošku zdejší Naší Paní, a následně se těmto chudým lidem dostane mnoha milostí. *„Bůh pro nás vždy uchovává to nejlepší, požaduje ale od nás, abychom se nechali překvapit jeho láskou a přijali jeho překvapení,“* uvedl papež a dodal: *„Důvěřujme Bohu! ... Pokud mu zůstaneme nablízku, promění se to, co se dosud zdálo být jen studenou vodou, obtížemi nebo hříchem, v mladé víno přátelství s ním.“*

Třetí bod se opět odkazuje k již dříve zmíněné naději, která prostupuje vše, a k otevřenosti vůči božímu překvapování. *„Křesťané jsou radostní a nikdy sklíčení. Bůh je totiž na naší straně a máme i Matku, která se přimlouvá za své děti,“* řekl. Radost z Kristovy lásky podle něj nejen naplňuje srdce křesťana, ale šíří se i do jeho okolí.

Po návratu z Aparecidy vzdálené od Rio de Janeira asi 200 kilometrů ještě v podvečer papež navštívil nemocnici sv.

Poutní místo Aparecida – chrám je jen o něco menší než sv. Petr v Římě

Františka pečující o drogově závislé. Přítomné pacienty Svatý otec povzbudil slovy: *„Vy sami jste protagonisty svého růstu. Musíte chtít sami jít k dobru. Věřte ale tomu, že v tom nikdy nejste sami; církev vám bude na blízku. Hleďte dopředu, tam je jiná budoucnost než v obrácení se k falešným idolům. Nenechme si ukradnout naději, nekraďme ji druhým a buďme jejími nositeli."* Ošetřovatelům papež řekl: *„Věřím, že se zde konkrétně naplňuje podobenství o milosrdném Samaritánovi. Děkuji vám lékařům a pomocnému personálu. Je to služba prokázaná Kristu prostřednictvím pomoci těmto bratřím."* Před modlitbou Otče náš a požehnáním ještě řekl: *„Chci vzkázat vám rodiče a příbuzní drogově závislých, že církev není vzdálena vaší námaze. Matka stojí po vašem boku když nesete kříž. Vkládám vás do její ochrany a žehnám vám."*

Zahájení 28. Světových dnů mládeže v Rio de Janeiru

Ve středu 24. července 2013 večer oficiálně začaly 28. Světové dny mládeže v Rio de Janeiru. Ani vytrvalý celodenní déšť nezabránil více než půl milionu mladých lidí, aby v krásné přírodní scenérii pláže Copacabana slavili s arcibiskupem Ria de Janeiro zahajovací mši svatou svého světového setkání. Jakmile se setmělo, rozzářilo se obrovské bílé pódium, jemuž dominoval velký blankytný kříž, všemi barvami brazilské státní vlajky. Živý zpěv, světelné efekty a mávání praporky však vystřídalo tiché usebrání, když k oltáři stoupalo procesí mladých zástupců pěti světadílů, nesoucích mariánskou ikonu a kříž Světových dní mládeže.

Bohoslužby s arcibiskupem Ria Mons. Orani João Tempestou se zúčastnili i 150 mladých českých poutníků, kardinál Dominik Duka a českobudějovický světící biskup Mons. Pavel Posád. Kardinál Tempesta při liturgii vyzval všechny přítomné, aby se stali misionáři a rozvinul ústřední myšlenku setkání mládeže: *„Jděte a buďte mými učedníky."* Papež František sledoval liturgii prostřednictví televize a na dálku oslovil shromážděné krátkým pozdravem.

Papež František mezi nejchudšími v Riu de Janeiru

Čtvrtek 25. července začal Svatý otec ranní eucharistií v kapli rezidence Sumare, kde byl ubytován. Na mši, která byla sloužena za oběti vlakového neštěstí ve Španělsku, byli pozváni všichni seminaristé z Ria de Janeiro spolu se svými formátory, celkem asi 300 osob.

Kolem deváté hodiny se papež vydal do městského magistrátu, kde mu primátor Ria de Janeiro předal symbolické klíče od města. Na to pak navázal krátký obřad požehnání olympijské a paralympijské vlajky vzhledem k tomu, že Brazílie bude jako vůbec první země jižní Ameriky hostit v roce 2016 Olympijské a paralympijské hry. Papež je požehnal z balkonu paláce primátora, odkud také pozdravil přítomné sportovce, shromážděné na zahradě před palácem.

Potom se vydal papež do jedné z chudinských čtvrtí města. Tato návštěva zvláště ležela na srdci Svatému otci, který požádal o její zařazení do již prakticky hotovému programu papežské návštěvy v Brazílii. Chudinských čtvrtí je v Riu asi 700 a žije v nich přibližně jeden a půl milionu lidí. Odhaduje se, že v celé Brazílii žije v takovýchto čtvrtích celkem 11 milionů lidí, tedy 6% brazilské populace. Stěží popsat nadšení, které papežova návštěva způsobila v jedné z těchto čtvrtí, zvané Varginha. Papež František, bouřlivě pozdravován obyvateli, byl přijat místním farářem a představenou sester Misionářek Lásky, které ve čtvrti žijí. Požehnal v místním kostele oltář a pak zamířil k fotbalovému hřišti, kde se konalo setkání s místními lidmi. Cestou se zastavil v jedné rodině, kterou si vybral zcela náhodně. Setkání proběhlo bez pozornosti kamer.

Na fotbalovém hřišti papeže přivítal jeden manželský pár a potom se slova ujal papež František: *„Když se plánovala tato cesta, přál jsem si navštívit všechny kouty této země, zaklepat na každé dveře, pozdravit „Dobrý den!", požádat o sklenici chladné vody. Umění přijímat je velice důležité... Vím dobře, že zaklepe-li u vašich dveří hladovějící člověk, vždy naleznete způsob, jak se s ním o jídlo rozdělit. Jak říká přísloví, „do hrnce s fazolemi lze vždy přilít vodu".* (Potlesk) *Je to tak? Ano, vždy lze přilít další vodu... A vy se dělíte s láskou, čímž ukazujete, že pravé bohatství nespočívá ve věcech, nýbrž v srdci! Brazilský národ – a zejména jeho nejchudší vrstvy – mohou světu poskytnout cennou lekci solidarity. Chtěl bych proto vyzvat každého, kdo vlastní více zdrojů, a dále veřejné představitele a všechny lidi dobré vůle, aby nikdy nepolevili v úsilí o spravedlivější a solidárnější svět. Nikdo nemůže zůstat netečný vůči nerovnostem, které ve světě dosud vládnou!... Připomínejme si neustále, že pouze schopnost sdílení nás skutečně obohacuje. Vše, co sdílíme, se násobí. Velikost společnosti se poměřuje způsobem, jakým nakládá s nejpotřebnějším člověkem, který nevlastní nic jiného než svoji chudobu!*

Je jistě nezbytné dát chléb tomu, kdo trpí hlady. Je to spravedlivý čin. Avšak existuje ještě větší hlad – hlad po štěstí, který může utišit pouze Bůh. Nelze hovořit o skutečné podpoře společného dobra, ani o pravém lidském rozvoji, jsou-li přehlíženy základní pilíře, podpírající stát. A těmito pilíři jsou nehmotné statky, které je třeba hájit a podporovat: život, rodina, celistvá výchova, zdraví – i to duchovní, a bezpečnost pojímaná jako změna srdce."

Závěrečná papežova slova patřila také zde mládeži. *„Vy, mladí, jste výjimečně citliví vůči nespravedlnostem, avšak často jste zklamáni zprávami, které hovoří o korupci a o lidech, kteří namísto společného dobra sledují vlastní zájmy.*

Také vám a všem ostatním opakuji: nedejte se odradit, neztrácejte důvěru, nedopusťte, aby vyhasla naděje. Skutečnost se vždy může změnit, stejně jako člověk. Usilujte o to, abyste přinášeli dobro jako první, nezvykejte si na zlo, nýbrž jej přemáhejte dobrem. Církev vás doprovází a dává vám cenný majetek. Je jím víra v Ježíše Krista."

Bezprostředně po návštěvě Varginhy se papež František vydal do katedrály v Riu de Janeiro, kde se setkal se svými mladými krajany, kterých z Argentiny přijelo asi 50 tisíc. Svatý otec k nim krátce promluvil spatra v rodné španělštině: „*Děkuji, že tady. Děkuji všem uvnitř katedrály a těm třiceti tisícům dalších, co jsou venku na dešti. Chtěl bych vám říci, co od Světových dní mládeže očekávám. Chci, aby lidé v diecézích vyšli ven, chci církev v ulicích. Přeji si, abychom se bránili všemu tomu, co je světské a pohodlné, abychom se střežili uzavřenosti do sebe – do svých farností, internátních škol a institucí. Ty všechny musí ze sebe vyjít, protože jinak se změní v nevládní organizaci, a tou církev nemůže být.*

Myslím, že civilizace v této chvíli přešla ke kultu boha peněz... Tato civilizace vylučuje staré a mladé lidi - nepouštíme ke slovu a k činu staré lidi, mladí nezažili důstojnost práce, protože práci nemají. Staří lidé musí mluvit – musí učit a předávat moudrost... Mladí jim mají naslouchat, musí vyjít a bojovat za hodnoty... Mladí lidé se nesmí stavět vůči starým do opozice,... jinak obojí boudou vyloučeni. Nedopusťe, aby toto vyloučení nastalo!

Víra v Ježíše Krista není žert. Kříž nadále budí pohoršení, avšak cesta kříže a Kristova Vtělení je jediná jistá. Nedělejte z víry koktejl. Můžete si udělat koktejl z pomeranče, jablka nebo banánu, ale nikoliv z víry. Víra je úplná a nelze ji rozmixovat. Je to víra v Ježíše. Je to víra v Božího Syna, který se stal člověkem, miloval mne a zemřel pro mne. Co tedy máme dělat? Pečovat o mladé i staré lidi, aby neředili víru. Číst blahoslavenství a 25. kapitolu Matoušova evangelia o posledním soudu. To je váš akční program...

Bouřlivé přivítání od více než 1 milionu mladých lidí čekalo ve čtvrtek večer na slavné pláži Copacabana v Rio de Janeiru na papeže Františka na zahajovacím ceremoniálu Světových dnů mládeže. „*Chci vám poděkovat za svědectví, které dáváte světu. Vítejte na této veliké slavnosti víry,*" přivítal hned v úvodu papež účastníky setkání. Ti se sjeli do Ria de Janeira ze 180 zemí světa a slova Svatého otce přerušovali nadšeným potleskem a skandováním. „*Říkám každému a každé z vás: podej víru! A váš život dostane nový smysl,*" apeloval na mladé lidi Svatý otec a dodal: „*Víra je revoluční. Do revoluce víry musíme vstoupit. Jenom když vstoupíme do takového života, náš život bude plodný.*"

Páteční program vyvrcholil křížovou cestou

Program Svatého otce v pátek 26. července zahájila v půl osmé soukromá mše svatá v rezidenci Sumaré. Papež František na ni pozval své spolubratry z komunity Tovaryšstva Ježíšova v Riu. V dopoledních hodinách se pak Petrův nástupce odebral do městského parku Quinta da Boa Vista, který se v těchto dnech částečně stal „parkem smíření" díky množství rozmístěných zpovědnic. Papež František chtěl pokračovat ve stopách Benedikta XVI., který při posledním setkání mládeže v Madridu poprvé v rámci Světových dní udělil několika mladým lidem svátost smíření. Také on v parku vyzpovídal pět zástupců mládeže – tři mladíky a dvě dívky – ve třech jazycích – italsky, španělsky a portugalsky.

Zpovědnice a svátost smíření v městském parku

Další páteční zastávkou Svatého otce bylo arcibiskupství v Riu. Zde se papež setkal s pěticí mladých vězňů a jejich doprovodem. Tato část papežova programu se odehrála na jeho vlastní přání a bez přítomnosti sdělovacích prostředků. Vatikánský tiskový mluvčí k tomuto setkání jen dodal, že Svatý otec věnuje trpící mládeži velkou pozornost. Každé dva týdny telefonuje skupince mladých vězňů do Buenos Aires, k níž ho váže přátelství a se kterou zůstává v kontaktu. To vysvětluje, jaký význam papež přikládá vztahu s vězněnou mládeží. Dokládá jej také jeho návštěva římské věznice pro mladistvé, kde na Zelený čtvrtek slavil obřad umývání nohou.

Svatý otec dále v kapli arcibiskupství pozdravil místní řeholnice a poté za slunečného počasí vystoupil na balkón rezidence, odkud pronesl promluvu před polední modlitbou Anděl Páně.

Modlitba Anděl Páně je překrásným výrazem lidové zbožnosti, které se v Brazílii říká Hodinka Panny Marie. Jde o jednoduchou ústní modlitbu, která se modlí třikrát denně – ráno, v poledne a při západu slunce – čímž udává rytmus našemu každodennímu životu. Jde ale také o modlitbu důležitou. Všechny vás proto vybízím, abyste se ji modlili. Připomíná nám zářnou událost, která proměnila lidské dějiny – událost Vtělení, jíž se Boží Syn stal člověkem v Ježíši z Nazareta."

Svatý otec potom pokračoval upomínkou na dnešní památku svatých Jáchyma a Anny. Tento den se v Brazílii i jiných zemích slaví jako den prarodičů: „*Prarodiče jsou velmi důležití v životě rodiny jako ti, kdo předávají ono bohatství lidskosti a víry, které je důležité pro každou lidskou společnost. Jsou důležití pro setkávání a dialog mezi generacemi, obzvláště uvnitř rodiny. (...)Tento vztah, tento dialog mezi generacemi je pokladem, který je třeba uchovávat a podporovat! Během těchto Světových dnů mládeže chtějí mladí lidé pozdravit své prarodiče. Zdraví je s láskou a děkují jim za svědectví jejich moudrosti, kterou nám nepřestávají nabízet.*"

Večerní ozářená hlavní tribuna na pláži Copacabana

V arcibiskupském paláci pak Svatý otec pozdravil Organizační výbor Světových dní mládeže a desítku nejvýznamnějších sponzorů setkání. Následoval oběd s arcibiskupem Ria a dvanácti účastníky Světových dní různých národností, kteří zastupují všech pět světadílů a hostitelskou zemi.

Vyvrcholením pátečního programu Světových dnů mládeže byla v 18 hodin večer pobožnost křížové cesty. Jejím dějištěm se opět stala městská pláž Copacabana a zúčastnil se jí opět i Svatý otec. Zastavení Ježíšovy bolestné pouti ztvárnilo celkem 280 herců – třináct z nich podél přímořského korza na trase zhruba devíti set metrů, čtrnácté pak přímo na papežském podiu. Každé zastavení poukázalo na jedno z palčivých témat, dotýkajících se dnešní mládeže: misijní poslání, konverze, společenství, mladé matky, seminaristi, náboženství v obhajobě života, partnerský pár, utrpení žen, studenti, sociální sítě, mladí vězni a pastorace ve věznicích, terminální nemocní, smrt, mládež ve světě. Texty rozjímání ke křížové cestě Svatý stolec schválil v lednu loňského roku, jejich autory jsou Otcové José Fernandes de Oliveira Zezinho a João Carlos Almeida Joãozinho. Potom se začalo se scénickým ztvárněním, které nebylo vůbec jednoduché, aby upoutalo dva miliony lidí na přímořském pobřeží, kde se konává novoroční ohňostroj a jiné zábavné akce, aby následovaly kříž a rozjímaly o Kristově utrpení.

Poselství biskupům, kněžím a zasvěceným osobám

Sobotní program 27. července zahájil Svatý otec mší v katedrále v Riu v 9 hodin. Sloužil ji spolu se zastupci 655 biskupů, 8 tisíc kněží, 9 tisíc řeholnic, 7 tisíc seminaristů a 700 jáhnů z celého světa, kteří se účastní Světových dní mládeže.

Papež se v promluvě zastavil u tří rysů, které jsou vlastní povolání kněží a zasvěcených osob – že jsou povoláni Bohem, povoláni ohlašovat evangelium a povoláni podporovat kulturu setkávání. První rys jejich povolání se opírá o Ježíšova slova: „Ne vy jste vyvolili mě, ale já jsem vyvolil vás." Podle Svatého otce je třeba se stále vracet k tomuto prameni povolání, který znamená zůstávat s Ježíšem. Jedině tehdy, zůstává-li kněz a řeholník spojen s Kristem, může přinášet ovoce:

„To, co přináší plody, není pastorační tvořivost, nejsou to plánovací setkání, ale schopnost být věřícími v Krista a věrnými Kristu, který s naléhavostí říká: ‚Zůstaňte ve mně, a já ve vás.' Dobře víme, co znamená nazírat Ho, klanět se Mu a objímat Ho, zejména pokud jsme věrní našemu životu modlitby, našemu každodennímu setkání s Ním v eucharistii, našim tichým chvílím adorace, chvílím, kdy ho poznáváme a objímáme v potřebných lidech."

Druhý rys povolání, totiž hlásat evangelium, se netýká jen kněží a zasvěcených osob. Papež připomněl, že se týká každého pokřtěného, že je to podstatná část toho, být křesťanem. Úlohou kněží a řeholníků je, povzbuzovat mladé lidi k tomu, aby měli odvahu být Ježíšovými misionáři:

„Jistě, mnozí by se tváří v tvář tomuto pozvání mohli poněkud vylekat, protože by si mohli myslet, že být misionářem nutně znamená opustit svou zem, svou rodinu, své přátele. (...) Ale prvním místem, kde mají evangelizovat, je jejich vlastní domov, prostředí, kde studují nebo pracují, jejich rodina a jejich přátelé."

Papež přímo varoval před tím, aby život církve nebyl uzavřen ve zdech farnosti a církevních společenství. Podle jeho mínění ani nestačí, mít otevřené dveře a čekat, až někdo nový přijde. Naopak je třeba umět vyjít ven, hledat druhé lidi a setkávat se s nimi. *„S odvahou myslete na pastoraci, která začíná na okraji, u těch, kdo jsou nejvíce vzdálení, u těch, kteří obvykle farnost nenavštěvují – také oni jsou pozváni k Pánovu stolu,"* řekl Svatý otec.

Třetí rys povolání, který ležel papeži Františkovi na srdci, je podporovat kulturu setkávání. Jako již několikrát v těchto dnech, vyjádřil zklamání z toho, že v dnešním světě převažuje tendence, kterou nazývá kulturou vylučování a odepisování druhých. Podle jeho slov, schází často v tomto světě *„místo pro staré lidi, pro nechtěné děti, není tu čas na to, zastavit se u chudáka na okraji ulice"*. Biskupové, kněží, seminaristé i zasvěcené osoby mají podle Svatého otce mít odvahu, jít proti proudu této tendence dnešního světa. Mají se snažit podporovat civilizaci skutečně lidskou, která stojí na setkávání, přijetí všech, solidaritě a bratrství mezi lidmi.

„Dovolte mi říct, že musíme být v tomto smyslu téměř posedlí. Nechceme být domýšlivci, kteří vnucují ‚své pravdy'. To, co nás vede, je pokorná a šťastná jistota toho, kdo byl nalezen, dostižen a proměněn Pravdou, kterou je Kristus a kterou nemůže neohlašovat." Ukončil papež František svou homilii.

Mše s biskupy, kněžími a řeholníky v katedrále v Riu

Hned po mši svaté se papež František vydal z katedrály v otevřeném voze k asi kilometr vzdálenému městskému divadlu, kde se konalo setkání s brazilskými představiteli světa politiky, kultury, ekonomiky, se zástupci největších nekatolických náboženských vyznání a také se zástupci amazonských domorodců. Potom následovalo setkání a společný oběd s brazilskou biskupskou konferencí, která je se svými 459 členy nejpočetnější na světě.

Sobotní večerní vigilie

Ve 20 hodin v sobotu večer začala modlitební vigilie Světových dnů mládeže, skládající se jako obvykle z divadelního pásma, papežovy promluvy a závěrečné eucharistické adorace. Na pobřeží Copacabana se jí účastnilo na dva miliony lidí. Na štěstí se počasí umoudřilo a přestalo pršet a již během soboty svítilo slunce.

Je těžké popsat atmosféru, která provázela příjezd Svatého otce, jenž v otevřeném voze projížděl čtyři kilometry dlouhou pláž, pozdravován bouřlivým nadšením přítomných mladých věřících. Po tři čtvrtě hodinové jízdě, kterou často přerušoval zastávkami, vystoupil papež František na vrcholek několika stupňového pódia. Potom začalo divadelní vystoupení, protkané hudbou, zpěvem a svědectvími několika mladých - jednoho konvertity, který měl zkušenosti s drogami, kněze, který se vydal na misie k indiánským kmenům, mladíka na invalidním vozíku a jedné dívky, která měla problémy s rodiči. Přitom na jednom z pódií vyrůstala z trámů stavba symbolického kostela. Ten připomínal obnovu církve, k níž byl vyzván sv. František z Assisi. Papež František mladé věřící oslovil:

„Právě jsme si připomněli život svatého Františka z Assisi. Před křížem uslyšel hlas Ježíše, který mu řekl: „Františku, jdi a obnov můj dům". A mladý František na toto Pánovo povolání odpoví pohotově a velkodušně. Opravit dům. Ale jaký dům? Teprve postupně si uvědomuje, že nešlo o to dělat zedníka a opravovat kamennou budovu, ale přispět k životu církve. Šlo o to, aby se dal do služeb církve, miloval ji a přičinil se, aby více odrážela Kristovu tvář. I dnes potřebuje Pán vás, mladé lidi, pro svoji církev. Drazí mladí, Pán vás potřebuje. Také dnes volá každého z vás, abyste jej následovali v Jeho církvi a byli misionáři. Drazí mladí, Pán vás dnes volá. Nikoli hromadně! Ale tebe, tebe a tebe, každého. Poslouchejte, co vám říká v srdci."

Papež potom komentoval situaci, která udělala velkou starost pořadatelům letošního Světového dne mládeže, totiž nepřízeň počasí, kvůli níž museli na poslední chvíli změnit jeho dějiště a přenést jej z prostranství nedaleko Ria, zvané Campus Fidei, na městskou pláž Copacabana:

„Myslím, že se můžeme něco naučit z toho, co se stalo v těchto dnech, když jsme museli kvůli špatnému počasí zrušit konání této vigilie na prostranství Campus Fidei. *Pravé Pole Víry však není místo na mapě, ale my sami. Ano. Každý z nás, každý z vás, já, všichni. A být misionářem znamená vědět, že jsme Božím polem víry."*

V souvislosti s tím pak Svatý otec připomněl známé evangelní podobenství o rozsévači, kde je řeč o kamenité,

Z adorace při sobotní večerní vigilii

trnité a úrodné půdě, a poznamenal, že je třeba si poctivě položit otázku, jakou půdou chceme být. „Jsem zvyklý hrát ve svém srdci dvojí roli? – zeptal se dále. Vypadat dobře před Bohem a zároveň před ďáblem? Chci přijmout Ježíšovo sémě a současně zalévat trní a plevel, rostoucí v mém srdci?

„Dnes jsem si jist, že zrno může padnout do dobré půdy. Slyšme, jak padá zrno do dobré země. Někdo řekne: »Ne, Otče, já nejsem dobrou půdou, jsem pohroma, jsem plný kamenů, trní..« Ano může tomu tak být na povrchu, ale uvolni kousíček, malý kousek dobré půdy a nechej je padnout tam a uvidíš, že vyklíčí. Vím, že chce být doopravdy křesťany nikoli na částečný úvazek, part-time, nikoli „škrobenými" křesťany se zdviženým nosem, křesťanyna pohled, ale autentickými křesťany. Jsem si jist, že nechcete žít v iluzi nekonzistentní svobody, která se nechává vláčet módami a momentálními výhodami. Vím, že míříte vysoko, k definitivním rozhodnutím, která životu dávají plný smysl. Je tomu tak nebo ne? (odpověď: ano) *Je. Dobře, je-li tomu tak, udělejme jedno: všichni mlčky pohleďme do srdce a každý řekněme Ježíši, že chceme přijmout setbu. Řekněte Ježíši: pohleď, Ježíši na kameny, trní, plevel, ale pohleď na tento malý kousek půdy, který nabízím, abych přijal setbu. Mlčky nechme vejít Ježíšovo zrno. Pamatujte si tuto chvíli, každý zná jméno zrna, které vešlo. Nechte je růst, Bůh se o ně postará."*

Po promluvě Svatého otce následovala eucharistická adorace a dva miliony jejích účastníků vytvořilo několika minutové naprosté ticho, přerušované pouze mořským příbojem. Pobožnost pak pokračovala noční vigilií vedenou komunitou z Taizé, kde se střídaly prosby a díky v různých světových jazycích. Večer byl zakončen modlitbou *Salve Regina.*

Nedělní mše svatá jako vrchol Světových dnů mládeže

Poslední den návštěvy papeže Františka v Brazílii v neděli 28. července zahájila mše svatá, kterou vyvrcholily Světové dny mládeže v Riu de Janeiro. Mši sloužil Svatý otec na prostranství pláže Copacabana, kde se před tím večer také odehrála modlitební vigilie a tento den se zde sešly 3 miliony lidí. Koncelebrovalo s ním 1500 biskupů a asi 15 tisíc kněží.

Prostranství v Guaratibě, kde se původně měla vigilie i závěrečná mše konat, nazvané *Campus fidei*, nemohlo být kvůli vydatnému dešti posledních dní využito. Jak ale oznámil na začátku nedělní mše arcibiskup Ria de Janeiro mons. Orani Tempesta, bude toto prostranství využito v duchu výzev, které pronesl papež František ve svých promluvách. Starosta města Rio de Janeiro totiž rozhodl, že na tomto místě bude vybudována čtvrť s obydlím pro 20 tisíc lidí. Středem této čtvrti bude 33 metrů vysoký pozlacený kříž, který byl vztyčen právě pro toto setkání mládeže v Riu.

Na bohoslužbě pod širým nebem, kterému vévodilo slunečné počasí, byly přítomny více než 3 miliony věřících. Papež František ve své homilii, kterou pronesl střídavě v portugalštině a španělštině, vyšel z verše evangelia sv. Matouše, který se také stal mottem těchto Světových dní mládeže: „Jděte a získejte za učedníky všechny národy (*Mt* 28, 19)." Podle Svatého otce tímto veršem Ježíš říká: Jděte beze strachu sloužit.

Papež František nejprve na mladé opět apeloval, aby jejich život víry nebyl uzavřen pouze v jejich farnostech a společenstvích, protože by to bylo jako vzít kyslík plameni. „Víra je plamen," řekl Svatý otec, „který je tím živější, čím více se sdílí, předává, aby všichni mohli poznat, milovat a vyznávat Ježíše Krista." Jeho příkaz hlásat Krista všem lidem však nevychází z touhy po moci nebo nadvládě, ale ze síly lásky a milosrdenství, které nám Boží Syn projevil. S touto výzvou se papež obrátil zejména na mladé z Latinské Ameriky:

„Brazílie, Latinská Amerika, svět potřebuje Krista! Svatý Pavel říká: ‚Běda mně, kdybych nehlásal evangelium!' Tento kontinent obdržel zvěst evangelia, která poznamenala jeho vývoj a přinesla mnohé plody. Nyní je tato zvěst svěřena také vám, aby zněla v nové síle. Církev potřebuje vás, vaše nadšení, kreativitu a radost, které vás charakterizují."

Jako příklad mladého misionáře připomenul Svatý otec blahoslaveného jezuitu Josefa de Anchieta, který byl vyslán hlásat evangelium v Latinské Americe ve svých devatenácti letech. Pro rozptýlení obav a strachu také poukázal na slova z knihy proroka Jeremiáše, kde Bůh prorokovi říká: „Neboj se..., neboť já jsem s tebou, abych tě vysvobodil (*Jer* 1,7.8)." Ježíš tedy provází každého, kdo hlásá jeho evangelium. Nikdo ho totiž ani nemůže hlásat sám:

Ze závěrečné mše Světových dnů mládeže v Riu de Janeiro 2013

Papežská tribuna se stovkami biskupů a kněží při nedělní mši svaté

„Ježíš neřekl: ‚Jdi', ale ‚Jděte'. Jsme posláni společně. Drazí mladí, vnímejte v tomto misijním poslání přítomnost celé církve a také společenství svatých. Když čelíme výzvám společně, pak jsme silní, objevíme zdroje, které jsme neuměli najít. Ježíš nepovolal apoštoly, aby žili o samotě, povolal je, aby tvořili skupinu, společenství."

Poslední Ježíšova výzva je, podle papeže Františka, sloužit. Vyplývá z ochoty ztotožnit se s Ježíšem v plnosti jeho života pro druhé. Vidět to můžeme na sv. Pavlu, který učinil „ze sebe služebníka všech, abych získal tím větší počet lidí" (1 *Kor* 9,19). Svou homilii pak Svatý otec ukončil odkazem na povolání, které dal Bůh proroku Jeremiášovi, totiž „vytrhávat a hubit, ničit a bořit, stavět a sázet" (srov. *Jer* 1,10). Tato slova vysvětlil:

„Nést evangelium znamená nést Boží moc, vytrhávat a hubit zlo a násilí, ničit a bořit překážky sobectví, netolerance a nenávisti, stavět nový svět. Ježíš Kristus s vámi počítá! Církev s vámi počítá. Papež s vámi počítá!"

Na závěr bohoslužby předal papež František pěti dvojicím mladých lidí sošku Krista Vykupitele, symbol města Rio de Janeiro z hory Corcovado. Vyslal je jako zástupce pěti světadílů, ze kterých pocházejí, aby se stali hlasateli evangelia.

Poté Svatý otec pronesl obvyklou promluvu před nedělní polední modlitbou Anděl Páně. I v ní se zastavil u tématu misie, schopnosti jít hlásat radostnou zvěst druhým. Je nám v tom vzorem i Panna Maria, tím, jak se zachovala, když přijala andělovu zvěst o početí Božího Syna. Na závěr své promluvy před modlitbou Anděl Páně pak Svatý otec oznámil, kde se bude konat příští Světový den mládeže v roce 2016. Bude to v Polském Krakově. Po oznámení této novinky, pozdravil Svatého otce přítomný krakovský arcibiskup kard. Stanislaw Dziwisz, a pozval papeže Františka a všechny mladé na setkání do svého města.

Na závěr nedělního programu Svatý otec ještě přijal dobrovolníky, kteří pomáhali s přípravou a realizací sektání a v přítomnosti viceprezidenta Brazílie Michela Temera ukončil v 18.30 svou návštěvu Brazílie a odcestoval zpět do Říma.

Podle zpráv Rádia Vatikán a
podle zpráv České biskupské konference

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050 (773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

České rádio v Chicagu

Jerry Jirák

Vás zve k poslechu hudby z naší vlasti

na rádiové stanici 1450 AM

v neděli v 9.00 a.m.

a na Internetu www.wcev1450.com

a stiskněte tlačítko SURFERS NETWORK

Czech voice of Cleveland

WHKW 1220 AM

WHKW 1440 AM

Sundays: 3.03 - 5.00 p.m. Cleveland Time

Sundays: 2.03 - 4.00 p.m. Chicago Time

Host: Joe Kocab

Listen on the Internet:

www.whkwradio.com

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road

Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Robert L. Cermak, President

Chicago Representatives

Loretta Moravecek 1-708-484-3162

Dolores Jacklin 1-630-968-1292

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken

Owner Director

In association with

Conboy's Westchester Funeral Home

10501 West Cermak Road

Westchester, Illinois 60154

Other Funeral Home locations available upon request

Direct Line: 773-910-3400

Chapel: 708-562-5900

e-mail:

marikbaken@sbcglobal.net

Continuing the Marik Family Tradition of Funeral service

Vroucí vzpomínka

Letošního 10. srpna tomu bude rok,
co byl všemohoucím Bohem povolán
z pozemského života na věčnost
náš milovaný manžel,
tatínek a dědeček pan

Rudolf Boleslav

Narodil se 29. března 1924 v rodině řídícího učitele v Křižanovicích na Moravě.
Ihned po komunistickém převratu v roce 1948 odešel za hranice, kde se účinně zapojil jako agent do protikomunistického odboje.
V roce 1950 odešel do USA, kde též založil rodinu a se svou manželkou Andělou vychovali dva syny Rudolfa a George.
Po celý život byl věrný svému moravskému původu, měl rád rodnou zem, její kuturu a písně, které rád zpíval i v pěveckých sborech. Byl člověkem společenským, neustále obklopen řadou přátel, s nimiž často diskutoval.
Byl zakládajícím členem a později jednatelem Sdružení československých exulantů v Chicagu.
Jako dobrý katolík byl aktivním členem České misie a pravidelným účastníkem českých bohoslužeb.
Zemřel v nemocnici Loyola v Maywood 10. srpna 2012.
Jeho popel je uložen v rodné české zemi.

Vzpomínkovou mši svatou za něho budeme obětovat
v kostele České misie v Brookfieldu
v neděli 11. srpna v 10.30 dopoledne

Děkujeme všem, kdo si na něho vzpomenete
v modlitbě spolu s námi.

Angela Boleslavová, manželka
Rudolf Boleslav, syn s manželkou Sharon
a vnuci Garrett a Brent
George Boleslav, syn

Úmrtní oznámení

Oznamujeme všem přátelům a známým, že
z našeho rodinného středu odešel na věčnost
náš milovaný manžel, tatínek, syn,
bratr a strýc, pan

Václav Příkazský

Narodil se 30. ledna 1957 v Buenos Aires v Argentině.
V roce 1961 se svými rodiči a sourozenci přišli do USA.
Zde vystudoval Illinois Institute of Technologies a stal se strojním inženýrem a pracoval v továrně na výrobu motorů pro nákladní auta. Byl členem mnoha krajanských organizací – Československého Orla, Klubu domov, Sparty ABA a Moravské Kulturní Společnosti.
Oženil se s Janou Přitasilovou a měli dva syny Pavla a Marka.
Zemřel po těžké nemoci 16. července 2013, posílen svátostmi umírajících.
Rozloučili jsme se s ním 19. července 2013 večer v pohřebním ústavu Adolf ve Willowbrook.

Mši svatou za spásu jeho duše budeme obětovat
v neděli 4. srpna 2013 v 10.30 dopoledne
v kostele České misie v Brookfieldu

Děkujeme všem, kdo se s ním přišli rozloučit
a kdo si na něho vzpomenou v modlitbě.

Jana Příkazská, manželka
Pavel a Marek, synové
Blanka Příkazská, matka
Cyril, Josef a Ludvík, bratři s rodinami
Marie Nováková, sestra s manželem Markem

Česká Misie v Chicagu
Vás srdečně zve na tradiční

Pouť na Holy Hill

na Svatý Kopeček ve Wisconsinu
v neděli 29. září 2013

odjezd autobusu z Čermák Plaza od McDonald
v 8.00 hod. ráno
v 11.00 hod. dopoledne křížová cesta
potom možnost svaté zpovědi
oběd individuálně v místní kafeterii

ve 2.00 hod. odpoledne
česká mše svatá v dolním kostele
a po ní pobožnost v kapli Panny Marie
Cena autobusového zájezdu: $ 30.00
Bližší informace a přihlášky:

Mons. Dušan Hladík -Telefon (708) 255 5117
Blanka Příkazská -Telefon (708) 484 5950
Božena Tomečková -Telefon (708) 354 3618

Srdečné přání

Mons. Václavu Fišerovi

K 90. narozeninám 9. srpna 2013

Mons. Václav Fišer, obětavý kněz, horlivý apoštol a neúnavný budovatel farnosti v Hustopečích na jižní Moravě. Do farnosti nastoupil v neutěšené situaci, kdy byl zbořen místní kostel sv. Václava. Věž kostela, která měla porušenou statiku a nebyla dovolena její oprava se v noci 26.února 1961 zřítila v důsledku průjezdu velké vojenské kolony obrněných vozidel kolem kostela a prolomila chrámovou loď. Komunisté pak nařídili celý starobylý gotický kostel vyhodit dynamitem do povětří a rozhodli se z Hustopeči udělat první zcela ateistické město na okrese Břeclav. Proti snaze udupat zde jakýkoli plamínek víry, začal Otec Fišer s horlivou obnovou farnosti. Když byly bohoslužby dovoleny jen v kapli daleko za městem na kopci, který se v zimě měnil v ledovou skluzavku, sloužil nejprve mše svaté na faře v obývacím pokoji. Potom pod záminkou zbudování depozitáře pro věci ze zbouraného kostela přestavěl na kapli farní stodolu. Neúnavně katechizoval, vyučoval děti a mládež, pořádal prázdninové tábory, bral k sobě na praxi bohoslovce, pořádal poutě a neúnavnými modlitbami s věřícími víru v Hustopečích udrželi. Když se nepodařilo postavit nový kostel v době uvolnění v roce 1968, ožila myšlenka až po revoluci 1989. S projektem začínali s částkou 40 tisíc korun v pokladně a během několika let vytvořili dílo v hodnotě 40 milionů korun. Velkolepý moderní kostel sv. Václava s kaplí sv. Anežky České, s velkým kulturním sálem, knihovnou, klubem, několika učebnami a dalším příslušenstvím dnes vévodí Hustopečskému náměstí. To vše bylo vykonáno zásluhou našeho jubilanta, který neznal oddechu bez ohledu na zdravotní potíže a s maximálním nasazením jako farář pečoval o tři farnosti a jako děkan o celé hustopečské děkanství. Celoživotní oporou a též neúnavnou pomocnicí mu byla rodná sestra Marie - hospodyně, varhanice, katechetka, organizátorka, mnohokrát na smrt nemocná a vždy znovu povstavší se opět vrhala do práce na společném díle Božím.

Milý Otče Václave, díky za Vaše celoživotní dílo pro Krista a jeho církev. Dožíváte se věku vskutku patriarchálního, který opěvují žalmy jako mimořádný Boží dar. Kéž Vám nebe žehná za Vaši obětavou práci, kéž se zhojí bolesti těla i duše, kéž Vám dobrotivý Bůh dá mnoho síly k horlivé kněžské službě, kterou neúnavně dodnes konáte svou výpomocí ve farnostech v širokém okolí.

Odběrateli a horlivému čtenáři Hlasů národa, svému učiteli, děkanovi a spolubratru v kněžské službě upřímně blahopřeje

Mons. Dušan Hladík a celá Česká misie v Chicagu se připojuje s kytičkou modliteb

UNITED MORAVIAN SOCIETIES
ANNUAL CZECH PICNIC

SUNDAY – AUGUST 11TH, 2013

FEATURING MUSIC BY JOE & ANNA POLACH
FROM ST. LOUIS CZECH EXPRESS

KIWANIS PARK
11AM- 6PM

8820 BROOKFIELD AVE, BROOKFIELD
BY BROOKFIELD VILLAGE HALL -NEAR METRA STATION

- MUSIC BY D.J. SPEEDSTER – ALL DAY
- GAMES FOR CHILDREN - PRIZES
- 50/50 RAFFLE
- ARTS & CRAFTS BOOTH
- PERFORMANCE BY BESIDKA DANCE GROUP OF UMS
- POTATO PANCAKES, HOT DOGS, BAKERY

ENJOY CZECH & SLOVAK
FOOD, BAKERY AND IMPORTED BEER!
BRING FAMILY, FRIENDS AND LAWN CHAIRS!!

WWW.UNITEDMORAVIANSOCIETIES.ORG

Česká a Slovenská televize

- **na šedesát českých a slovenských programů**
- **hlavní programy s časovým posunem pro USA**
- **možnost záznamu všech pořadů**
- **napojení přímo na televizor bez počítače**

Za jednu cenu $ 24.99 na měsíc máte dvě služby:

Kablovka.com i Online TV1.com

Veškeré informace podá a instalaci zařídí česky mluvící technik

Volejte: Libor Kobza 708 - 328 – 5173

NONAT

Tradiční mast se vrací

Tato populární hojivá mast podle české receptury Marie Mastný Lieblinger z roku 1899 nechyběla v lékárničce žádné z našich babiček. Hojí rány, záněty, bolesti a jiné. Po 60 letech se opět vrací na trh.

Dodává se v balení ¾ unce
a včetně S. & H. stojí $ 12.49

Bližší informace se dozvíte a objednat můžete na:

www.nonatsalve.com

nebo na adrese:
Alfred Nováček, 3831 N.E. Wasco St., Portland, OR 97232
Telefon: 503 – 234 5594

Česká Misie v Chicagu Vás srdečně zve na

VÝROČNÍ PIKNIK

v neděli 8. září 2013

v lesní rezervaci

„NATIONAL GROVE“

Zahrada č.4

27.ulice a Des Plaines Ave. - North Riverside
od 11.00 dopoledne do setmění

v 11.00 dopoledne přímo na pikniku
ČESKÁ MŠE SVATÁ S ČESKÝMI ZPĚVY

K poslechu, zpěvu a tanci hraje:

DJ MIKE po celé odpoledne

a dále vystupuje skupina „BORŮVKY“ a hosté
v 1.30 odpoledne vystoupí taneční skupiny dětí z ÚMS

Pro děti bude bohatý program:

Nafukovací hrad na skákání a další hry

Bude připraveno výborné občerstvení:

tradiční bramboráky, langoše, domácí jaternice, teplé uzeniny,
pečivo všeho druhu, dobře chlazené české pivo

Nebude chybět bohatá tombola.

Těšíme se na Vaši návštěvu.

V případě velmi špatného počasí se piknik koná v Klubu České misie
9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513

Informace: 708 - 255 5117

74.
MORAVSKÝ DEN

Polky
Valčíky
Moderní

Vystupují skupiny Dospělých a Děti

Neděle 22. Září 2013

Mše Svatá - 10:00 dopoledne Program - 2:00 odpoledne

Na adrese: Lithuanian World Center
14911 127th Street, LEMONT, IL. 60439
Dar $20.00 na osobu.

Festival MORAVSKÝ DEN bude zahájen taneční zábavou v

Sobotu 21. Září
Začátek 8:00 večer
Hraje Jiří Helán s Kapelou
Dar $15.00

Pro více informací navštivte naše webové stránky:
www.UnitedMoravianSocieties.org

Jubileum příchodu Cyrila a Metoděje na Velkou Moravu vyrcholilo slavností 5.července

Velehradské pouti se zúčastnilo šedesát tisíc poutníků

Několik set kněží, více než dvacet biskupů a celkem šedesát tisíc poutníků se dnes, v pátek 5. července 2013 sešlo na Velehradě, aby zde oslavili poutní mši svatou, vrchol letošního cyrilometodějského jubilea. Kromě věřících a zástupců veřejného života v ČR se bohoslužby zúčastnili také poutníci ze všech okolních států i z dalších zemí a jako zvláštní papežský vyslanec jí předsedal chorvatský kardinál Josip Bozanić.

V úvodu bohoslužby, která v prostoru před velehradskou bazilikou začala v 10.30 hodin, přivítal všechny přítomné olomoucký arcibiskup Jan Graubner a přečetl též část listu, jímž Svatý otec kardinála Bozaniće na cyrilometodějské jubileum vyslal. „Zprostředkuj laskavě všem účastníkům této oslavy i všem přítomným naše slova a naši náklonnost, s níž objímáme také všechny pastýře, především arcibiskupa metropolitu pražského Dominika kardinála Duku, který slaví sedmdesáté výročí svého narození, jakož i celé společenství věřících," četl olomoucký arcibiskup papežova slova.

Kardinál Bozanić se poté obrátil ke shromáždění a omluvil se všem za svůj přízvuk – celou bohoslužbu se totiž rozhodl slavit v češtině. „S radostí jsem se vydal na cestu na Velehrad, abych zde s vámi jako delegát papeže Františka slavil toto vzácné jubileum. Srdečně vás všechny zdravím," řekl také papežský legát v úvodu bohoslužby a dodal: „V tomto Roce víry touto bohoslužbou vzdáváme díky za dar víry a evangelia, které jsme přijali z apoštolského hlásání svatých bratří Cyrila a Metoděje."

Jeho slovům na zcela zaplněném prostranství kolem baziliky naslouchali – kromě věřících z naší vlasti – také poutníci ze Slovenska, Polska, Maďarska či Rakouska, ale například i Slovinci, kterých se na Velehrad vypravilo celkem čtyřicet autobusů. Biskupy Čech, Moravy a Slezska zase doplnilo jedenáct biskupů zahraničních, mimo jiné z Německa, Ruska či Ukrajiny. Mezi oficiálními hosty byl také prezident ČR Miloš Zeman, představitelé vlády a velvyslanci, zástupci akademické obce, osobnosti neziskového sektoru či dlouholetá patronka setkání Livia Klausová.

V závěru bohoslužby, kterou v přímém přenosu odvysílala také Česká televize a Český rozhlas, byla také udělena tradiční ocenění České biskupské konference. Řád sv. Cyrila a Metoděje obdrželi P. prof. Petr Piťha, hudební skladatel František Emmert a Jiří Pavlica a pamětní medaili ČBK pak prof. ThDr. Jan Matějka, Miloš Doležal a manželé Raymond a Clarice Marik Snokhousovi. Slavnostního programu se zúčastnil i pan Jacques Rao, zástupce UNESCO.

Promluva papežského legáta kardinála Josipa Bozaniće

Vážení páni kardinálové, drazí bratři v biskupské službě, kněží a jáhnové, drazí řeholníci a řeholnice, milovaní bratři a sestry v Kristu, poutníci z domova i zahraničí, jako i televizní diváci a rozhlasoví posluchači, milovaní bratři a sestry!

1. Dnes jsem zde na Velehradě při této slavnosti mimořádným vyslancem Svatého otce a společně s vámi poutníkem v tomto významném evropském poutním místě. Jako delegát Svatého otce chci dosvědčit papežovu vřelou náklonnost milované církvi v České republice a všem poutníkům ze sousedních zemí, které chovají úctu ke svatým Cyrilu a Metodějovi. Náš Svatý otec František se raduje z oslav tisícího sto padesátého výročí příchodu svatých Cyrila a Metoděje na Velkou Moravu a všechny vás zde shromážděné ze srdce zdraví a žehná vám.

Nacházíme se na posvátné půdě, na které soluňští bratři Cyril a Metoděj na pozvání knížete Rostislava započali svoje apoštolské působení mezi Slovany. Tady někde se nachází hrob arcibiskupa Metoděje. Toto poutní místo má nesmírný význam, protože se zde dotýkáme kořenů, jež křesťanství zapustilo mezi Slovany.

2. Milovaní bratři a sestry, je potřebné putovat na Moravu, na Velehrad, abychom poděkovali za Ježíšovo evangelium a za ty, kteří nám ve své apoštolské službě hlásali pravdu o Bohu a člověku. Evagelium (Lk 10,1-9), které jsme dnes slyšeli, je velmi příznačné. V počtu sedmdesát dva se symbolicky nacházejí všechny národy světa. Kristovo poselství je totiž univerzální, nikoho nevylučuje, a co víc: všechny národy jsou přizvány k budování Božího království. Apoštolové jsou vysláni po dvou, aby jejich poselství bylo dosvědčené a aby se mohli vzájemně podporovat. Dílo hlásání evangelia totiž není dílem jednotlivce, nýbrž roste ze společenství a k jeho rozvoji přispívá.

Kromě toho, Ježíš posílá své učedníky – bez jakéhokoli zastírání nebo falešných slibů – jako „ovce mezi vlky", přičemž slabost a pokora jsou důležitými oporami křesťanského poslání. Pouze tehdy, když jsme ovce, můžeme vítězit; jestliže se staneme tím, co obrazně představují vlci, vzdalujeme se od našeho Pastýře Ježíše.

Dále – učedníci nepotřebují s sebou nic nosit. Naše síla je v Ježíši a ve svobodě, kterou nás Ježíš obdaroval, v nenavázanosti na věci. Jakákoli hledání pozemské jistoty, hodnoty nebo důležitosti v logice světské moci jsou pokušením k zapření Kristova kříže. Jestliže se naše chování nevyhne takovým způsobům, snadno se naše vznešené poslání zvrhne v jakýsi druh podnikání, divadla nebo propagandy.

3. Nejlepší překlad evangelia, který přichystali svatí bratři Cyril a Metoděj, byl sám jejich život. Víme, že právě lidé vedení vírou, kteří jsou připraveni žít Kristovu lásku, zanechávají nejviditelnější stopy v lidském srdci i v dějinách národů. Takové stopy dodnes rozeznávají nejen věřící, mohou je pochopit lidé každé doby a kultury.

Když prosíme o světlo Ducha Svatého v hledání cest nové evangelizace, jsou nám svatí soluňští bratři příkladem a inspirací. Protože neopustili principy evangelia a nepřekrucovali Boží slovo a nehlásali sami sebe (srov. 2 Kor 4,1-2.5-7), museli strpět i nespravedlivá nařčení a příkoří. Ale tak to v životě podle evangelia chodí, a kdo chce být křesťanem, musí s utrpením počítat, protože takové je pravidlo duchovního života, a ne výjimka.

4. Drazí bratři a sestry, je třeba putovat sem na Velehrad, abychom poděkovali za dědictví, které nám svatí Cyril a Metoděj zanechali, a abychom lépe poznali důležitost křesťanství v životě a kultuře slovanských národů. Nemůžeme pochopit naše dějiny bez poznání úlohy, kterou měla křesťanská víra v životě generací.

Svatí Cyril a Metoděj se při hlásání Ježíše Krista zabývali otázkami jazyka a kultury. Při evangelizaci svým talentem vytvořili kulturní identitu na základě Písma svatého, spojujíce přitom víru, jazyk, písmo, obřad a kulturu. Svatí bratři novým přístupem nezrušili to, co převzali, nýbrž to povznesli a zlepšili. Byli si vědomi důležitosti identity a zvláštnosti jednotlivých národů, ale stejně tak si vážili společné víry v lůně církve, která spojuje a jež spočívá na úhelném kameni – Ježíši Kristu.

V současných okolnostech, ve kterých žije Evropa a evropské národy, poselství této dvojice patronů Evropy neztratilo svěžest. Oni nás i dnes učí, jak budovat společenství evropské rodiny a vážit si zvláštností jednotlivých národů a jejich kultur.

Proto se na Velehradě, ve kterém blahoslavený papež Jan Pavel II. rozeznal jeden z úhelných kamenů evropské jednoty, dovoláváme mocné přímluvy svatých ochránců Evropy, aby nám vyprosili sílu k důvěryhodnému žití evangelia a milost sjednocení všech Kristových věřících.

5. Drazí bratři a sestry, jsem tu dnes s vámi i jako záhřebský arcibiskup, poutník z Chorvatska. Prvním záhřebským biskupem se v jedenáctém století stal biskup Duch, o kterém dějinný záznam vypovídá, že byl národností Čech. Od té doby až do současnosti vidíme nepřerušenou spojnici mezi chorvatským a českým národem. (potlesk) Naše kultura by byla velice ochuzena, kdyby k ní nepřispěli čeští duchovní velikáni a kdyby neexistovala místa, kde se setkávali Češi a Chorvaté. Mnozí lidé a události propletli dějiny našich dvou národů a v základě tohoto společenství je spiritualita, kterou z největší části zformovala radostná zvěst.

6. Nacházíme se před bazilikou Nanebevzaté Panny Marie a svatých Cyrila a Metoděje na Velehradě a jsme naplněni vděčností za dary Boží dobroty. Svatí soluňští bratři, kteří v devátém století dorazili na Velkou Moravu z Byzance, zde nevybudovali jen základy křesťanské víry, ale i mariánské zbožnosti. Pomoc a ochrana blahoslavené Panny Marie provázela váš národ v dávné i v nedávné minulosti, zvláště ve chvílích, kdy jste museli čelit utrpení a kdy jste museli nést kříž.

Je významným faktem, že když se národ ocitne v potížích, pocítí zvláštní vztah ke Kristově Matce a ona se mu stane znakem naděje a útěchy. Tak tomu bylo v mé vlasti Chorvatsku, tak tomu bylo i na Moravě, v Čechách a ve Slezsku. Proto i dnes všechny a zvláště naše křesťanské rodiny svěřujeme nebeské ochraně přesvaté Bohorodičky Marie.

7. Drazí bratři a sestry, tato slavnost je velikým poděkováním a velkou prosbou

k Pánu žně, aby poslal dělníky na svou žeň a aby, podle slov Apoštola národů, Boží sláva zazářila na tváři církve, protože víme, že „Pánova věrnost trvá navěky“ (Žl 117,2).

Bůh žehnej vám, vašim rodinám a vaší vlasti a všem lidem dobré vůle! Amen

ČBK na Velehradě ocenila významné osobnosti

Na konci poutní mše svaté ocenila Česká biskupská konference několik významných osobností z různých oblastí veřejného života. Řád sv. Cyrila a Metoděje obdrželi:

P. Petr Piťha (1938) český katolický kněz, bohemista, lingvista a pedagog. V letech 1992–1994 zastával post ministra školství v první vládě Václava Klause, kam byl delegován coby nestraník Křesťanskodemokratickou stranou. Je autorem řady odborných a populárně naučných knih z oblasti výchovy, učení a lingvistiky a jedním ze zakladatelů české matematické lingvistiky. Také sepsal řadu životopisů významných osobností katolické církve, jako např. sv. J. N. Neumanna, Zdislavy z Lemberka či Jana Sarkandra.

František Gregor Emmert (1940) hudební skladatel, autor divadelní i televizní scénické hudby. V letech 1975 - 2012 byl pedagogem kompozice a do roku 2006 profesorem Janáčkovy akademie múzických umění (JAMU). Dobral se ke stylu tvořícímu jakousi alternativu k "brněnské kompoziční škole" reprezentované zejména tvůrci racionálně či numericky komponované hudby a hlásí se k němu jako ke svému vzoru nejvýznamnější tvůrci následující brněnské skladatelské generace. V 70. letech se Emmert vyprofiloval také jako jeden z dvorních autorů scénické hudby pro brněnské Divadlo Husa na provázku. Vytvořil pro ně například hudbu k inscenaci Dostojevského Běsů. Emmert je také autorem hudby k několika filmům. Skladatelsky se prosadil především v oblasti symfonické, jeho dosa-

vadních 25 dokončených symfonií jej řadí do čela českých symfoniků druhé poloviny 20. století. Komorní a vokální hudba posledních dvaceti let je postupně prostoupena duchovní inspirací katolickou vírou a mystikou.

Jiří Pavlica (1953) moravský zpěvák, houslista, hudební skladatel, aranžér folklórní hudby a umělecký vedoucí folklórního souboru Hradišťan (od roku 1978). Jiří Pavlica má za sebou výraznou hudební činnost: bohatou diskografii s vlastními autorskými projekty, četná autorství filmové a divadelní hudby, pravidelné koncerty doma i v zahraničí. Získal odborná ocenění (cena Českého hudebního fondu, ceny z mezinárodní rozhlasové soutěže Prix Bratislava, cenu nezávislých novinářů Žlutá ponorka aj.) i několik „zlatých desek“ za nejprodávanější alba (např. Ozvěny duše, Mys Dobré naděje – ve spolupráci s jihoafrickým multiinstrumentalistou Dizu Plaatjiesem) a „platinovou desku“ (O slunovratu – na verše Jana Skácela).

Pamětní medailí ČBK byli vyznamenáni:

P. Jan Matějka (1932) kněz, teolog, člen Metropolitní kapituly u sv. Víta v Praze. Prof. ThDr. Jan Matějka pracoval jako sekretář národní české liturgické komise (od r. 1969), od r. 1971 potom řídil činnost Sekretariátu České liturgické komise. Od. 1991 potom stál v čele nově založeného Liturgického institutu v Praze. Rovněž byl sekretářem liturgické komise při ČBK. V 80. letech přednášel na litoměřické teologické fakultě. Od r. 1990 do r. 2003 působil na Katolické teologické fakultě Univerzity Karlovy. Mj. se rovněž podílel na některých úpravách a výzkumech spjatých především s ostatky uloženými ve svatovítské katedrále. Člen komise pro vyzdvižení a ohledání ostatků 14 pražských františkánských mučedníků. Je autorem překladů např. některých liturgických textů po II. vatikánském koncilu.

Miloš Doležal (1970) český básník, spisovatel a publicista. Vystudoval obor nakladatelství na Fakultě sociálních věd Univerzity Karlovy (1988–1992). Je bývalým redaktor Perspektiv (1991–1993) Katolického týdeníku, s nimiž často spolupracuje, a redaktorem Českého rozhlasu (od r. 1998). Je autorem a spoluautorem řady oceňovaných rozhlasových pořadů a dokumentů zabývajících se druhou světovou válkou a komunistickým terorem v Československu. Připravil k vydání např. memoáry Antonína Bradny Zaradoval jsem se. Zásadní biografie Jako bychom dnes zemřít měli, pojednávající o životě a smrti faráře Josefa Toufara, získala v anketě Lidových novin v roce 2012 ocenění Kniha roku.

Raymond a Clarice Marik Snokhous, manželé z texaského Westu, města s velkou komunitou obyvatel českého původu. Podporovatelé a organizátoři českého krajanského života v Texasu. Raymond Snokhous je Honorární konzul České republiky v Texasu a mimo mnoha jiných aktivit se podílí na fungování The Texas Czech Heritage and Cultural Center (TCHCC), která je v texaském La Grange. Jedná se o knihovnu, muzeum a archiv, které slouží nejen Čechům žijícím po celém Texasu, ale všem zájemcům o naši kulturu. Manželé Snokhousovi mj. finančně podporují opravy několika vesnických kostelíků v ČR.

Podle zpráv
České biskupské konference

MLADÝM

Motivace

Motivace nás provází jako věrná souputnice od ranního vstávání až do večerního ulehnutí. Ráno nás ke vstávání motivuje cesta za výdělkem, v poledne nás hlad motivuje k cestě do jídelny, večer nás únava posílá do postele. A mezi tím jsou den co den desítky dalších menších či větších motivací.

Pojem motivace patří teoreticky do slovníku psychologů, ale prakticky máme s motivací zkušenost všichni. V následující krátké instruktážní lekci se staneme „psychology snadno a rychle" a objasníme si obsah a funkci motivace velmi jednoduchým způsobem.

Představte si, že stojíte v lese. Sice jen na jeho okraji, takže máte možnost vidět ven, ale nemáte možnost rozhledu do okolí. Díváte se z porostu a vidíte muže, který velice rychle utíká. Běží, protože má k běhu nějaký důvod. Buď kladný, nebo záporný. Vidíme sice jeho běh, ale vzhledem k tomu, že nejsme seznámeni s celou situací, nevíme, proč utíká. Vidíme skutek, ale neznáme jeho motivaci.

Pokud na běžce na konci lesa čeká krásná dívka, má tento muž motivaci, která ho k běhu provokuje. V tom případě jde o motivaci kladnou. Pokud má muž v patách policii, protože něco ukradl, také utíká, ale k běhu ho nutí motivace záporná. Kladná motivace bývá spojena s láskou, záporná se strachem. Náš běžící muž je toho důkazem.

Vynecháme-li motivaci strachem, setkáme se v teoriích zhruba se třemi názory na pohnutky lidského jednání.

První teorie říká, že převážnou motivací k jednání je touha po slasti a vyhovění lidským pudům. Druhá je názoru, že základní motivací je touha po ovládání druhých, a třetí škola učí, že hlavní roli hraje pohnutka být ve společenství uznávanou, známou a výraznou osobností.

Nic nového pod psychologickým sluncem! Stejnou zkušenost zažil Kristus, když byl Duchem svatým vyveden na poušť a tam se čtyřicet dnů postil. Boží nepřítel k němu přicházel coby reprezentant první psychologické školy a snažil se jeho životní motivaci směrovat k uspokojení obživného pudu. Vybízel ho k zázraku. Udělej z kamenů chleba a nasyť se! Když u Ježíše neuspěl, převlékl se za reprezentanta jiné motivační teorie a vybízel ho k pokloně, která mu zaručí předání moci nad světem. Když ani tady nedosáhl úspěchu, zvolil taktiku slávy a uznání poté, co Ježíš bude zcela bezpečně a bez úrazu skákat z vrcholku Jeruzalémského chrámu. Opět marně. (srovnej Mat 4, 1 - 11) Ježíšova motivace byla v aktuálně nepopulárním slově - služba.

Denně se musíme rozhodovat a vybírat mezi protilehlými vzory lásky, kdy na jedné straně stojí příklad Samaritánův a na druhé Narcisův. Samaritán hledí do tváří potřebných a koná v jejich prospěch, Narcis je zamilován do vlastní tváře a jedná z lásky k sobě. Pokud se podívá do tváře jiného člověka, tak s úmyslem vlastního zisku.

Nedávno jsem dostal obrázek, který vyjadřoval biblicky známou událost Zeleného čtvrtka, kdy Kristus umýval svým učedníkům nohy. Malíř namaloval sedící apoštoly a Ježíše, jehož obličej byl viditelný jen na hladině vody v lavoru.

Skutečná tvář člověka je nejlépe poznatelná ve službě těm druhým.

O pozitivní motivaci věděl svoje také apoštol Pavel, který ve svém listě píše: „Láska Kristova nás váže." (2 Kor 5, 14) Moderním slovníkem řečeno: Láska Kristova nás motivuje.

Pozitivní motivace se vyjadřují slovem *chci*, negativní slovem *musím*. Silně pozitivní motivací je láska. Silně negativní motivací je strach.

Jiná nepříjemná motivace má jméno povinnost. Kde není motivující láska, tam nastupuje motivace prostřednictvím povinnosti. Pokud rodiče ztratili lásku ke svým dětem, nestarají se o ně a nevěnují jim náležitou péči, je jim ze zákona uloženo plnění rodičovských povinností. Pokud se manželé přestanou mít rádi, dostává se na pořad dnů i nocí plnění manželských povinností. Pokud pokřtěný katolík ztratí lásku k Bohu i ke své duši, nezbývá nic jiného než mu uložit „plnění náboženských povinností".

Trochu úsměvně je jedna z těchto náboženských povinností formulována v jistém katechismu z první republiky, kde stojí psáno, že „...jest povinností katolického křesťana jednou do roka vyznati se z hříchů u *řádně zřízeného* kněze a Nejsvětější svátost oltářní přijmouti, nejlépe v čase velikonočním."

Proto ještě dnes můžeme slyšet v postní době z úst řady „kostelních plničů náboženských povinností" slova: „...a už zase musím ke zpovědi."

Domnívám se, snad trochu hříšně, že tato praxe má také svůj podíl na současné únavě z „věření" v našich zemích. Výsledný efekt takového plnění aktů bez vnitřní sounáležitosti s nimi je minimální, rutinní, povrchní. Někdy dokonce kontraproduktivní. Lásku není možné nadiktovat a zápornými motivacemi lze člověka jen unavit.

Z nové knihy Maxe Kašparů
„Po provaze ke Kristu"
Vydalo Karmelitánské nakladatelství 2013

Loutky a my

Ze všeho nejraději jsme my děti měli divadlo. To byla sláva, když otec přišel z práce domů a už ode dveří na nás volal: „Děti, abyste měli radost, tak dnes večer půjdeme všichni do divadla!" – Hned jsme věděli, co to znamená. Jít do divadla byl pro nás vždy velký zážitek. Také babička se nastrojila do parádních šatů a stejně tak my děti jsme věděly, že se máme, jak se patří, obléknout do lepších šatů. Otec už měl zatím v kapse pár kousků cukroví a my děti jsme se zatím poslušně seřadili u dveří. A pak přišlo to hlavní – šlo se do divadla.

Ovšem nebylo to divadlo takové, jak je známe, jak se hraje ve velkém sále, kde vystupují skuteční herci, ale bylo to divadlo loutkové. Pro děti se hrálo obyčejně v malé místnosti, ale nikomu to nevadilo, protože i děti byly malé a loutky ještě drobnější, takže se do toho malého divadla všichni vešli.

Děti seděly před oponou a netrpělivě štěbetaly a čekaly, kdy se začne hrát. Sál dýchal nasládlou vůní, protože maminky vždy přinesly pro děti pytlíky bonbónů a jiných sladkostí, které jim štědře rozdávaly, aby děti nezlobily. A děti byly za každý pamlsek vděčné a s napětím hleděly dopředu, kdy se zvedne stará vybledlá opona a začne to.

A pak to přišlo. Na scéně se objevil kašpárek ve svých červených šatkách a děti hned ztichly, protože teď byla řada na to malém mužíčkovi. A kašpárek zpíval, tančil, poskakoval a nakonec začal vyprávět pohádku. Na malou scénu postupně přicházely loutky. Kolik to bylo barev a lesku. Všem oči přecházely. Pro nás děti nemohlo být nic krásnějšího.

Nejprve přišel král a princezna, celá zlatá, jen se třpytila. Potom vtančily po špičkách baletky, za nimi huňatý medvěd a postupně se vystřídal celý ansámbl. Byl tu hloupý Honza i drak, který létal ve vzduchu. Byla tu královna s vlečkou a skákající panáci. Objevil se Jeníček a Mařenka a s nimi zlá čarodějnice a další a další hrdinové všech pohádek. Vyřezávané loutky oblečené do malých, ale do detailu propracovaných šatů, se střídaly na jevišti. A děti žasly – oči a ústa dokořán otevřená. Byl to ráj světa, pro malé i velké. – Kolik jsme takto, plní nadšní, strávili včerů a nedělních odpolední.

Pak se najednou něco stalo: Děti povyrostly, mladí si našli jiné zábavy a divadlo utichlo. Živé slovo a poskakující loutky nahradila televize, místo před oponou divadélka, sedí dnes i ti nejmenší před rozzářenou obrazovkou počítače, „nemoderní zábava" ustoupila internetu. A roztomilé loutky zapadly do neznáma…

Probírám se někdy zbylými devatenácti loutkami z našeho divadla. Život se nedá zastavit. Přece ale duše a srdce člověka zůstávají stejné a zvláště nevinné duše dětí. Objeví dnešní maminky s malými dětmi krásu starých zvyků? Dokážou znovu tatínkové svým ratolestem zahrát živě loutkové divadlo? Pokud se rodiče k těmto věcem vrátí, budou na to jejich potomci jednou vzpomínat, tak jako my.

Vladima Williamsová

Citron do mrazáku

V žádném případě to neberte jako lékařskou metodu, ale pokud to pomůže jen jediné osobě, bude to stát za to. Mnoho lidí konzumuje citrony. Je možné používat je tak, aby nic nevyšlo nazmar. Jak to můžete udělat? – Jednoduše. Dejte umytý citron do mrazícího boxu lednice. Jakmile je citron zmrzlý, celý citron nastrouhejte (není potřeba loupat) a posypte jím vaše potraviny. Posypte whisky, víno, zeleninový salát, zmrzlinu, polévky, nudle, špagety, omáčky, rýži, suši, rybí pokrmy – cokoliv. Všechny potraviny budou mít nečekaně nádhernou chuť, něco, co jste možná nikdy předtím neochutnali.

S největší pravděpodobností si myslíte, že jen citronové šťávy mají mnoho vitaminu C. To není úplná pravda. Citronové slupky obsahují 5 až 10 krát více vitamínů než samotná citronová šťáva. Takže skutečné plýtvání je to, když vyhazujeme citronovou kůru. Teď už ale víte, jak vám zmrazený citron pomůže využít všechny živiny. Je také dobré vědět, že citronové kůry jsou schopny z těla odstranit zdravotně závadné toxické prvky.

Takže dejte citron do mrazáku a pak každý den s ním posypejte svá jídla. Je to klíč k tomu, aby byly vaše potraviny chutnější, a vy budete žít zdravěji a déle! To je tajemství citronu! Lepší začít pozdě než nikdy!

Další překvapující vlastností citronu je, že zabíjí rakovinové buňky. Je 10.000 krát silnější než chemoterapie. Proč o tomto zázraku nevíte? Protože laboratoře mají zájem dělat syntetickou verzi, která jim přinese obrovské zisky. Nyní můžete pomoci příteli v nouzi tím, že mu dáte vědět, že citronová šťáva je prospěšná v prevenci onemocnění. Jeho chuť je příjemná a nepřináší strašlivé účinky chemoterapie. Kolik lidí zbytečně zemře při tomto přísně střeženém tajemství jen proto, aby nedošlo k ohrožení multimilionářských velkých společností?

Stejné účinky mají všechny známé citronovníky, tedy různé odrůdy citronů a limetek. Můžete jíst ovoce připravené různými způsoby: nakrájené na plátky, vymačkané džusy, mixovné nápoje, sorbety, pečivo, atd. Citron má mnoho ctností, ale nejzajímavější je účinek u cyst a nádorů. Toto ovoce je osvědčeným lékem proti rakovině všech typů. Někteří říkají, že citron je velmi účinný proti všem typům rakoviny a díky svému antimikrobiálnímu spektru protibakteriálním infekcím a plísním, je účinný proti vnitřním parazitům a červům, reguluje vysoký krevní tlak, je antidepresivem, bojuje proti stresu a nervovým poruchám.

Tyto informace pocházejí od jednoho z největších výrobců léků na světě, který provádí laboratorní testy s citrusy od roku 1970. Zkoušky ukázaly, že extrakty ničí zhoubné buňky ve 12 druzích rakoviny, včetně rakoviny tlustého střeva, prsu, prostaty, plic a slinivky břišní. Produkty citrusů měly 10.000 krát lepší výsledky než Adriamycin, což je lék běžně používaný v chemoterapii na celém světě, který zpomaluje růst nádorových buněk. A co je ještě více udivující, že tento typ léčby s extraktem z citronu pouze ničí zhoubné rakovinové buňky a nemá vliv na buňky zdravé.

Převzato z internetu

Neobyčejné příběhy Ondřeje Dunara (8)

Moje hornické začátky

I když nám při vstupním pohovoru nařídili, že je přísně zakázáno se v pracovním táboře sdružovat a vytvářet různé organizace, bylo takových skupin v táboře několik ať už náboženského nebo politického zaměření. Já jsem se od prvopočátku zapojil do katolické skupiny, která mi velmi pomáhala. Jednak jsme se duchovně povzbuzovali, ale také jsme si pomáhali i ve všech dalších záležitostech. Měli jsme mezi sebou také kněze, takže jsme se po skupinkách mohli zúčastňovat tajných mší svatých, mohli jsme dostávat svaté přijímání, mohli jsme se zpovídat a samozřejmě jsme se společně modlili a vedli duchovní rozhovory. Osobně jsem přesvědčen, že bez víry se v komunistických pracovních táborech nedalo přežít a dvojnásob to platilo pro nás, kteří jsme pracovali v uranových dolech. Žádný z nás totiž nevěděl jestli se večer vrátí z práce, do které ráno nastoupil.

Členové katolické skupiny mně pomohli hned po nástupu. Udělali mezi sebou sbírku a dali mi 300 korun, abych si mohl koupit různé potřebné věci. Členové organizace byli prakticky na všech pracovištích a někteří také na velitelství v kanceláři na pracovním oddělení, kde se vězňové zařazovali na různou práci do jednotlivých pracovních skupin v táboře. Já jsem ze začátku pracoval jako řadový horník při dobývání uranové rudy. Když jsem ale poznal toto strašné peklo, snažil jsem se dostat na nějaké jiné místo, kde bych byl chráněn před přímým radioaktivním zářením. Kamarádi z pracovního oddělení mi po čase pomohli získat lepší místo. Na šachtě se totiž uvolnilo místo elektrikáře, který opravoval baterie pro elektrické lokomotivy. Byl jsem tedy nakonec zařazen na tuto práci. Kromě velkého hluku od elektrických agregátů, kterými se baterie nabíjely, to byla velmi čistá práce. Na hluk jsem si zvyknul, práce elektrikáře mě bavila a co bylo nejdůležitější, byl jsem aspoň částečně izolován od radioaktivity, když jsem se nemusel dotýkat uranové rudy holýma rukama.

Chodil jsem s radostí do práce a těšil jsem se, že budu mít svatý pokoj, ale neradoval jsem se dlouho. Asi po třech měsících přišla také na moje pracoviště inspekce. Bachaři z tábora totiž chodili na pravidelné kontroly i do dolů a neustále kontrolovali celou šachtu, aby se zabránilo možnosti útěku vězňů. Díky tomu, že nové štoly byly místy propojeny s labyrintem starých chodeb, existovala určitá možnost utéct tudy na svobodu. Když tedy jednou kontroloři došli i do strojovny, kde se opravovaly baterie, jeden z nich se pozastavil a ptal se mě, jakto že tam pracuji, protože tato práce je pro člověka staršího a ne mladého. Řekl jsem mu, že jsem byl jako elektrikář zařazen na tuto práci, ale on se stále rozčiloval, že to není práce pro mě. Měl jsem samozřejmě hned po náladě, protože jsem věděl, že budu okamžitě z této práce přeřazen na jinou. Ihned po směně jsem informoval kamarády z pracovního oddělení, aby byli připraveni na to, že bude zle a že se bude zjišťovat, kdo mě na tu práci přidělil. A skutečně, hned druhý den ten esenbák přišel na pracovní oddělení a začal se rozčilovat a vyšetřovat. Chlapci už na to ale byli připraveni a řekli mu, že tenkrát neměli nikoho, kdo by tu práci mohl dělat, kdo by rozuměl elektrice a já že jsem elektrikář a tak mě tam museli zařadit. Bachař se s tím ale nespokojil a trval na svém, že mě musí přeložit na jiné pracoviště. Po směně mi to kamarádi všechno pověděli, ale řekli mi, abych se nebál, že už pro mě mají připravenou jinou práci. Budu pracovat na tom samém oddělení, ale budu jezdit jako strojvůdce s lokomotivou. Musím si pouze rychle udělat řidičský průkaz na tu lokomotivu. Ale také to už bylo zařízeno a druhý den jsem dostal papíry do ruky. S lokomotivou už jsem stejně jezdit uměl, když jsem stroje přesunoval při výměnách a opravách baterií. Pouze jsem rozšířil ježdění ze strojovny po celé šachtě.

Jako strojvůdce jsem měl přiděleného také závozníka. Odváželi jsme plné vozy, přiváželi prázdné, rozdělovali jsme vytěženou horninu. Na nás také záležela první selekce materiálu. Jak jsem již dříve říkal, čistá ruda – smolka – se hned při těžbě dávala do zvláštních bedýnek. Ostatní materiál se nakládal na vozíky. Já jako strojvůdce jsem musel každý vůz změřit detektorem a co mělo nad 40 radioaktivních jednotek šlo k dalšímu zpracování, zbytek se vyvážel jako hlušina ven. Na mně také záleželo, komu bude vytěžený materiál přidělen, protože jednotlivé vozíky se označovaly štítky pracovníků se jmény a registračními čísly. Tímto způsobem jsem někdy přilepšoval civilním pracovníkům, když jsem dal jejich štítky na vozy s kvalitním materiálem a tak měli lepší výdělek. Oni nám za to poskytovali zase jiné služby, totiž styk se svobodným světem. Tak nám civilní zaměstnanci nosili zvenku například hostie a víno pro mši svatou, tajně posílali dopisy příbuzným a přátelům a zajišťovali korespondenci zvenku a různé jiné věci, které jsme v lágru dostat nemohli. Samozřejmě, že tato konspirace byla oboustranným velkým tajemstvím, při jehož vyzrazení by na obě strany dopadly nedozírné tresty. Civilní zaměstnanci také před nástupem do práce v dolech prošli školením, že za prvé, nikomu nesmějí podávat informace o těžbě v dolech, protože je to státní tajemství a za druhé, že nesmějí navazovat vůbec žádný kontakt s trestanci. To byl ovšem holý nesmysl, protože na dole jsme my vězňové i civilové pracovali vedle sebe. Civilové si na uranu vydělávali pěkné peníze, za to ale zaplatili zdravím. My vězňové jsme nedostávali nic a dbali jsme jen na to, abychom splnili předepsanou normu a tak se vyhnuli různým postihům jako byla např. snížená dávka jídla.

Pracovní úraz

Na práci strojvůdce jsem si brzy zvykl a byl jsem s ní celkem spokojený. Ke změně došlo, když nám přidělili nového štajgra neboli důlního vedoucího. Ten byl velmi arogantní a zlý ke všem vězňům. I já jsem s ním zažil mnoho trpkých chvil. Jed-

nou když jsem nastoupil do práce, nedostavil se na směnu můj závozník. Musel jsem všechnu práci dělat sám. Nejen vozy přivážet a odvážet z pracoviště, ale také je spojovat a řadit. Měl jsem tehdy celkově velmi špatnou náladu a trpěl jsem hlubokými depresemi. Život v táboře a v dolech mě ubíjel. Každodenní šikana v táboře, nejistota života na šachtě, obava o rodinu, o které jsem nic nevěděl, strach, že se z tábora nikdy nevrátím, to všechno bylo naprosto ubíjející. Znovu a znovu se mi vracela myšlenka na sebevraždu. Práce byla nekonečná. Neměli jsme ani jediný den volna. Pracovalo se i v sobotu a v neděli. Byl jsem z toho všeho už zcela vyčerpaný. A tak toho dne, kdy jsem na směně pracoval úplně sám, ve chvíli kdy jsem spojoval k sobě dva vozíky, jsem si všimnul, že vedle trati leží velký kus kolejnice, který tam zapomněli, když trať opravovali. Hlavou mi bleskla myšlenka, že bych si mohl udělat úraz a pár dní si od té strašné dřiny odpočinout. A tak jsem se nakonec rozhodl. Vzal jsem kus té kolejnice do rukou a z výšky jsem si ji pustil na nohu. Ze začátku jsem ani necítil žádnou bolest, ale za chvíli mi noha začala otékat a také velmi bolet. Nakonec jsem na ni nemohl ani stoupnout. Nebyl jsem daleko od cílové stanice a tak jsem zamknul lokomotivu, nechal stát vlak na trati a dobelhal se k důlnímu. Když viděl, že kulhám, se strachem se ptal, co se mi stalo. Řekl jsem mu, že při spojování vozů se mi smekla noha a jeden ten vůz že mi najel na nohu, protože ta trať byla trochu z kopečka. Důlní okamžitě zavolal záchranku a ta mě dopravila do tábora na ošetřovnu.

Táborový lékař Dr. Ondrejka byl mým dobrým přítelem. Když mě soudili v Bratislavě, seděl jsem na jedné cele s jeho bratrem. Oba tenkrát zdědili po svém otci mlýn a protože ho nechtěli dát k dispozici socialistickému hospodářství, komunisté jim mlýn podpálili, bratři byli obviněni ze sabotáže a oba odsouzeni k mnoha letům žaláře. Dr. Ondrejka předtím pracoval jako speciální chirurg na operace páteře. Nyní byl v táborové ošetřovně a protože jsem se znal z kriminálu s jeho bratrem, ihned jsme se spřátelili a já jsem mu na marodce často ve svém volném čase pomáhal. Když doktor uviděl moji pohmožděnou nohu, zalomil rukama a ptal se, co jsem dělal. Ovšem ani jemu jsem neřekl pravdu. Po první prohlídce konstatoval, že nepomůže pár dní pracovni neschopnosti v táboře, ale že musím okamžitě do nemocnice. Zavolal záchranku a ta mě odvezla do nemocnice do Karlových Varů. Tam mi nohu ihned zrentgenovali jestli ji nemám zlomenou, ale byla to pouze obraženina. Nikdy jsem si nemyslel, že mě to bude tolik bolet. Byla to však tak ukrutná bolest, že jsem tři dny oka nezamhouřil. Nohu mi dali do sádry a musel jsem několik dní ležet. Až se to trochu uklidnilo, začal jsem pomalu s pomocí berlí po nemocnici chodit. Mohl jsem se pohybovat pouze po oddělení, které bylo vyhraženo jen vězňům. Okna byla zamřížovaná a také celé oddělení bylo uzavřené mřížemi a dnem i nocí střeženo policií a tak izolováno od civilní části nemocnice. Pouze lékaři a ošetřovatelky měli k vězňům přístup, jinak tam nikdo nesměl vkročit.

Když už jsem tedy mohl trochu chodit, navštěvoval jsem nemocné vězně na jiných pokojích, abych zjistil, proč jsou v nemocnici. Tak jsem viděl různé úrazy a další nemoci trpících vězňů. Byly to otřesné případy, o kterých se veřejnost nikdy nesměla dozvědět. Lékaři a zdravotní personál museli mlčet, nesměli nic povědět ani své vlastní rodině, jinak jim hrozili ztrátou zaměstnání nebo dokonce soudem za velezradu. Nejhůře na tom byli pacienti postižení radioaktivitou. Například jsem tam poznal jednoho mládence, který si zlomil ruku a byl už v nemocnici dva roky. V důsledku silného ozáření z dolů mu zlomená kost nesrostla, ale zrosolovatěla. Bylo to nevyléčitelné a musel mít ruku neustále v sádře, aby držela pohromadě. Nervy sice zůstaly v pořádku, takže mohl hýbat i prsty, ale nemohl do ruky nic uchopit ani ji zvednout. Viděl jsem tam také mnoho případů popálenin způsobených stykem holých rukou s uranovou rudou. Ti lidé byli plní hnisavých ran, které se nechtěly hojit, mnozí měli odpadané nehty na rukou a místo prstů už jen pahýly. Další pacienti měli radioaktivitou poškozené vnitřní orgány a bez pomoci umirali. Příbuzní se nikdy nedozvěděli, na co dotyčné osoby zemřely. Bylo to v důsledku radioaktivního záření, ale do ohledacího listu se vždy musela napsat jiná nemoc, na kterou pacient zemřel. Pravá příčina smrti musela být zatajena.

Můj pobyt v nemocniční péči uplynul a s vyléčenou nohou jsem se vrátil do tábora. Dny mého odpočinku skončily a nastoupil jsem opět do práce. Když jsem se opět objevil na šachtě, důlní mě pěkně přivítal, až jsem z toho byl překvapen. Byl to docela jiný člověk než předtím, nevím, co se s ním stalo. Už nikdy mě v práci nešikanoval a byl ke mně milý a přátelský. Od té doby jsem měl v práci pokoj. Brzy po mém návratu vyhlásilo velitelství celotáborový aktiv o bezpečnosti práce na šachtě. Svolali nás do kulturního sálu a byla přednáška o prevenci pracovních úrazů. Potom mě náčelník vyzval, abych předstoupil a popsal spoluvězňům, co se mi přihodilo, aby se vyvarovali podobného pracovního úrazu. Tak jsem musel vyprávět svoji pohádku o tom, že pracuji na šachtě jako strojvůdce a že jsem nikdy neměl žádné problémy, ale jednoho dne onemocněl můj závozník a tak jsem musel všechno dělat sám. Abych nezdržoval pracovní skupinu při práci v těžbě, musel jsem rychle odvážet plné vozíky a přivážet prázdné. Trať byla ve velmi špatném stavu a silně znečištěná, ze stropu kapala voda a koleje byly mokré a zablácené. V těch místech byla trať mírně z kopečka a tak bylo důležité, aby všechny vozy byly dobře zajištěné a kola podložená železnou tyčí nebo dřevem. Když jsem připojoval jeden vůz a tlačil ho, smekla se mi na kluzké kolejnici noha a ten vůz mi najel na nohu. Naštěstí se pak zastavil o další vozy zablokované lokomotivou. Noha mě rozbolela, otekla, musel jsem nechat všechno stát na místě a jít k důlnímu vyhledat ošetření. Museli mě nakonec převézt do nemocnice a úraz mě vyřadil z práce na 3 měsíce. Měl jsem štěstí, že jsem neměl nic zlomeného, ale kost byla pouze obražená. Podle lékařů je to však více bolestivé než zlomenina samotná. Pracovní úrazy na šachtě však nebyly tím největším nebezpečím. Ty skutečné zabijáky vězňů byly docela jiné.

První zabiják – práce v dolech a radoaktivita

Když člověk pracuje v dolech, nemůže si být jist životem ani minutu. Proto i staří horníci měli v našem dole malou kapličku, kde vždy prosili o Boží pomoc a ochranu. Také my, když jsme chodili do práce, jsme se vždy modlili, abychom se z práce zase šťastně vrátili zpět. Prvním nebezpečím pro každého horníka je závaL My jsme těžili rudu v hloubce asi 600 metrů pod zemí. Tunely ve skalách byly zabezpečeny dřevěnými nebo kovovými výztuhami. To bránilo lokálním závalům, ale kdyby se pohnula celá skála, tak i silné sloupy by popraskaly jako sirky. Samozřejmě největší nebezpečí je vždy v místě samotné těžby. V jedné pracovní skupině se například stalo, když po odstřelu skály nakládali bagrem prázdné vozíky a pomocník přistavoval další z nich, že se najednou utrhnul jeden blok skály a zasypalo to celou chodbu i s tím pomocníkem. Kamarádi se sice rychle prokopali k zasypanému pomocníkovi, aby ho vysvobodili, ale než ho dovezli k výtahu, tak v důsledku vnitřního krvácení zemřel. Podobné případy se vyskytovaly často. Proto nikdo nevěděl, jestli se dožije večera.

Druhým nebezpečím jsou podzemní plyny. Jsou zrádné tím, že je člověk zpočátku necítí a doplatí na ně, až už je pozdě. Prvním signálem otravy podzemními plyny je pocit velké únavy, že se člověku chce spát. Dalším znamením jsou sluchové halucinace, kdy člověk slyší zvuky jakoby z velké dálky. To už je poslední varování, aby takový člověk okamžitě opustil místo, kde je a rychle se dostal k některému větracímu otvoru, kde by se nadýchal čerstvého vzduchu. Jinak dochází ke ztrátě vědomí a následně k smrti. Horníci, kteří pracují v takovýchto podmínkách, kde hrozí výskyt podzemního plynu, si nasazují do dolů potkany a krysy nebo i obyčejné myši, které jim slouží jako přirozený indikátor jedovatého plynu. Pokud se zde plyn vyskytne, myši to okamžitě poznají a s velikým pískotem z toho místa utíkají pryč. To je signál i pro horníky, aby opustili nebezpečné místo. Proto si horníci tyto potkany a myši chrání a také my jsme jim donášeli různé odpadky a zbytky jídla, aby měli co žrát. Některé krysy už byly tak ochočené, že se nebály k nám přiblížit, když jsme je krmili. Jen co jsme nastoupili do práce, tak se k nám hrnuly a koukaly, co jsme jim přinesli.

Největším zabijákem horníků v uranových dolech je však radioaktivní záření. Jeho pravé důsledky jsem naplno poznal při pobytu v nemocnici na postižených pacientech. V době kdy jsme my pracovali v jáchymovských dolech, nebyla proti záření prakticky žádná ochrana. Všechno se bralo holýma rukama, celou dobu jsme v dole dýchali radioaktivní prach bez jakékoli ochrany. Stačilo vzít kousek čistého smolince do ruky nebo si ho položit na dlaň a za chvíli se objevila zarudlá skvrna. Místo jakoby bylo spálené, člověk nic necítil, ale následky nedozírně horší, než když se někdo doruda spálí na letním slunci. Čistá ruda vyzařovala asi 300 jednotek a už jsem se zmiňoval o pošetilém šťastlivci, který na plných bedničkách této rudy seděl po pracovní směně jako na svém pokladu. I hlušina, která se vyvážela ven měla méně než 40 jednotek. Vzduch ve všech chodbách, kde byl rozptýlen radioaktivní prach, měl minimálně 5-10 jednotek. Už jsem se zmínil o tom, že jako strojvůdce jsem měřil dozimetrem každý vozík s rudou a rozděloval, co půjde ven a co k dalšímu zpracování. Hranice byla právě těch 40 jednotek. Jednou jsem udělal pokus sám na sobě a stoupnul si mezi měřící elektrody a přístroj ukázal na mém těle 20 jednotek. Postupně jsem ze sebe sundával jednotlivé části oblečení, až jsem zůstal jen ve spodkách, ale i tak jsem naměřil kolem deseti jednotek. Mé tělo mohlo mít asi 5 jednotek a těch druhých 5 jednotek bylo ve vzduchu v šachtě. Radioaktivní záření především rozkládá červené krvinky a vyvolává tzv. leukémii. K obnově tvorby červených krvinek postiženému nepomáhají ani krevní transfuze. Leukémie sice nebolí, člověk cítí pouze větší a větší únavu a nakonec usne a už se neprobudí.

Při práci v uranových dolech je třeba věnovat maximální pozornost tělesné očistě. Pro nás, kteří jsme pracovali bez jakýchkoli ochranných pomůcek, bylo třeba po každé směně si dobře vyčistit špínu za nehty a mít je stále dobře ostříhané, aby se za nimi špína nedržela, jinak radioaktivní prach, který zde zůstal začal pod nehty zabíjet nervy. Taktéž bylo důležité dobře si umýt hlavu a celé tělo, protože radioaktivní prach se držel hluboko ve všech pórech. Nejhorší však bylo, že se všem tento prach usazoval v plicích, protože celý den dýchali zamořený vzduch. Kdo důsledně nedbal na tělesnou očistu po práci, hazardoval se svým zdravím. Pokud lidé nepřetržitě pracovali na šachtě, vypadalo to všechno nevinně a mnozí zůstávali lhostejní. Když ale potom někdo práci v dolech opustil, jeho tělo rychle podlehlo zkáze. Nemocnému již nebylo pomoci.

Jakým způsobem jsem se zachránil já i mnozí jiní muklové? Zchránilo nás mléko. V táboře jsme měli dovoleno, že si za peníze, které jsme dostávali jako kapsné, můžeme kupovat mléko. Každý den je dodávali na naše baráky čerstvé a všichni jsme je kupovali a pili. Někdy jsem osobně vypil i pět litrů mléka za den. Bylo to mléko skutečně velmi kvalitní, ze smetany jsme dělali máslo, z kysaného mléka tvaroh a sýry. Zkrátka živili jsme se mléčnými výrobky. Osobně dávám mléku hlavní zásluhu na tom, že jsem si udržel dobré zdraví a děkuji Pánu Bohu, že jsem to přežil a nikdy v životě neměl následky radioaktivního záření na svém těle. Mnoho mých kolegů, kteří se mnou byli v jáchymovském koncentráku následkem radioaktivity zemřelo.

Druhý zabiják – táborová šikana

Zdálo by se, že práce v uranových dolech byla pro vězně komunistického režimu dostatečným trestem a ve vězeňském táboře po úmorné dřině následovala aspoň chvíle oddychu. Opak však často býval pravdou. Již samo jméno „Tábor Rovnost 1" v Jáchymově bylo hrůzou a postrachem pro každého odsouzeného, který se dověděl, že tam má nastoupit k výkonu trestu. Kromě malého počtu skutečných kriminálníků sem většinou posílali politické vězně, jejichž návrat do civilního života byl nežádoucí a režimu šlo o to, aby se jich skutečně na

svobodu vrátilo co nejméně. Tomu pak odpovídala otročina v dolech i šikana v táboře.

Hlavním expertem byl velitel tábora náčelník Paleček. Byl pravým ztělesněním kultu osobnosti. S velkým úsměvem na tváři a při tom skutečný masový vrah, který neměl s vězni žádného slitování. Jeho nohsledové, táborovi bachaři, poslušně vykonávali jeho rozkazy a nemilosrdně, bez sebemenší špetky citu, týrali odsouzené často až k smrti.

V táboře vládnul přísný režim. Když jsme došli z práce, umyli se a potom najedli, nikdo si nemohl jen tak lehnout a odpočívat. K tomu, aby někdo ležel v posteli mimo dobu určenou na spaní, musel mít zvláštní povolení od táborového lékaře. Stále chodily namátkové kontroly, které zjišťovaly, zda se toto nařízení dodržuje. Jednou se stalo, že jeden mladý člověk, když přišel z práce na barák a byl velmi unavený si lehl do postele. Zahlédl to jeden bachař a viděl, že dotyčný nemá na posteli pověšené povolení od doktora. Došel k němu a zeptal se ho, jestli má povolení, že si může lehnout. Mládenec odpověděl, že nemá, ale že je velmi unavený a že si musí odpočinout. Bachař mu odpověděl, že ho to nezajímá, aby ihned slezl z postele dolů. Mládence to naštvalo a poslal bachaře do ..., aby ho neotravoval. Bachař odešel, ale za pár minut se vrátil ještě s druhým bachařem a se psem vlčákem. Mládenec stále ještě ležel v posteli. Opět mu řekli, aby okamžitě z postele vstal, ale on nechtěl. Tak na něho bachaři pustili psa. Mládenec kopnul psa do čumáku, ale bachaři na něho skočili, spoutali ho řetězem a odvedli ho na táborové velitelství. Tam ho strašně dobili a potom odtáhli do korekce. Tam ho znovu mlátili, až zůstal bezvládně ležet. Když bachaři zjistili, že je mrtvý, sundali mu z kalhot opasek a mládence na něj pověsili. Potom odešli zpět na velitelství. Po nějakém čase se vrátili na korekci, kde jako našli oběšeného vězně a šli to oznámit veliteli. Ten se došel podívat na oběšeného a zavolal táborového lékaře Ondrejku, aby došel nebožtíka ohledat. Doktor na první pohled poznal, že se ten člověk nemohl pověsit sám, ale že ho na ten jeho opasek musel pověsit někdo jiný. Řekl veliteli, že to nepodepíše, že to nebyla sebevražda, ale že toho člověka někdo zabil. Náčelník mu však řekl, že to musí podepsat, že to byla sebevražda, jinak když to nepodepíše, že bude zbaven funkce lékaře a půjde fárat do dolů. Tak jim to nakonec podepsal a tak byl případ uzavřen. Rodině se pak oznámilo, že na táboře ten člověk spáchal sebevraždu a tím všechno skončilo. Nikdo se nikdy pravdu nedověděl. Doktor Ondrejka mi to všechno prozradil, jako dobrému příteli, o kterém věděl, že ho nepráskne. Podobné případy záhadných smrtí a „sebevražd" byly téměř na denním pořádku.

Náčelník Paleček se obklopoval lidmi hrubého zrna a zvláště komplici sadistických sklonů. Staří bachaři, zvyklí na volnější režim z dřívějších časů, byli postupně odvoláváni a nahrazováni mladými dozorci, kteří ve snaze zalíbit se veliteli a udělat kariéru se mnohdy dopouštěli nelidských zvěrstev. Záminky a příležitosti k tomu byly různé, od zdánlivých drobností až po kolektivní šikanu. Jednou se mi stalo, že když jsem vycházel z baráku, potkal jsem na chodbě jednoho takového bachaře, který právě nastoupil. Když se ke mně blížil, pozdravil jsem ho, jak jsme to měli nařízeno, že jsem zasalutoval. Tento dozorce mě však zastavil a řekl mi, že mě musí naučit správně zdravit příslušníka. Totiž když jsem ho zdravil, tak jsem měl druhou ruku v kapse. To jsem si v té chvíli neuvědomil, ale on si toho všimnul a nadmul se jako nějaký páv a řval, že mě naučí zdravit. Ihned jsem se mu slušně omluvil, ale to nepomohlo. Za pár minut jsem byl volán do kanceláře k náčelníkovi. Musel jsem ihned nastoupit. Předpisově jsem se ohlásil: „Odsouzený Ondrej Dunar, číslo A 023973." Každý totiž musel znát a vždy hlásit svoje vězeňské číslo. Náčelník se mě ptal, co jsem měl na táboře s příslušníkem, že si na mě stěžoval, že jsem byl na něj drzý. Vysvětlil jsem mu, že při zdravení jsem si neuvědomil, že jsem měl jednu ruku v kapse, ale že jsem se za to hned omluvil, ale jinak si nejsem vědom toho, že bych byl drzý. Velitel však trval na tom, že jsem byl drzý a že mě musí na žádost toho příslušníka přísně potrestat. Tak jsem dostal tři dny korekce. Tak dosáhl mladý příslušník uznání, že odvádí dobrou práci.

Jinou formou, tentoktát kolektivní šikany, byly povinné brigády na táboře. Když jsme zmlácení a vyčerpaní přišli ze šachty, umyli se a donesli jsme si na barák jídlo, doufali jsme, že si je aspoň v klidu sníme. Ovšem často se stávalo, že hned jak jsme sedli za stůl, otevřely se dveře, do světnice vstoupil bachař a začal ukazovat a počítat jedna, dvě, tři, čtyři, pět, ... což znamenalo okamžitý nástup na dvůr. Snažili jsme se mu povědět, že jsme právě přišli z práce a že jsme celý den nejedli, aby nás nechal aspoň najíst a potom hned nastoupíme. Ovšem bachař začal řvát, že ho to nezajímá, jestli jsme jedli nebo ne, ale že musíme okamžitě nastoupit. Proti rozkazu se nedalo nic dělat. Museli jsme nechat jídlo na stole a jít ven a vzorně nastoupit do řady. Obyčejně vzali deset mužů a ti za doprovodu bachaře museli napochodovat do koridoru mezi dvěma ploty z ostnatých drátů a vytrhávat tam trávu a plevel. Koridor musel být neustále čistý, protože tam už bylo ostřelovací pásmo. Kdo by se ocitnul již za prvním plotem byl synem smrti. Druhý plot byl dokonce napuštěn elektrickým proudem. Práce obvykle trvala dvě hodiny, pak nás propustili na barák, kde jsem se mohli konečně najíst. Ovšem jídlo už bylo dávno studené.

Jednoho dne také jedna skupina nastoupila do koridoru trhat trávu. Bachař, který skupinu odvedl tam vždy zůstal s nimi jako dozor. Bylo to naprosto zbytečné, protože z koridoru nebylo úniku. Na vnější straně dráty nabité vysokým napětím, za zády strážní věže tzv. špačkárny, z nichž na vězně neustále mířily nabité kulomety. Jeden z vězňů nestačil tak rychle trhat trávu jako jeho kolegové a zůstal trochu pozadu. Najednou esenbák z hlídací věže spustil kulometnou palbu do toho člověka, který se opozdil. Bachař, který byl se skupinou vězňů uvnitř koridoru na něho začal křičet, aby nebláznil, že je tu s vězni, ale už bylo pozdě. Ten mladý člověk byl rozstřílen na kusy. Během chvilky tam byl náčelník tábora a nařídil, aby ten, co střílel, slezl a dali tam jiného dozorce. Ale mrtvého už vzkřísit nemohli. Proč ten bachař toho vězně zastřelil je otázka, na kterou nikdo nemůže odpovědět. Ten člověk neměl v úmyslu utéci a také by to ani nebylo z koridoru možné. Jako příčina smrti toho nešťastníka se jednoduše uvedlo, že byl zastřelen při pokusu o útěk. Ve skutečnosti to byla prachsprostá vražda, ale tím se nikdo z vedení tábora nezabýval.

Pokračování příště.

Redakčně upraveno podle zápisků Ondřeje Dunara

Faith is a Strange and Wonderful Call Embedded in Our Hearts and Nature

Recently, Pope Francis released his first encyclical letter. An encyclical letter is one of the most important and authoritative means by which a pope teaches as the successor of Peter.

As part of our Catholic faith, we are blessed to recognize in such an important document the pope speaking to us and to our consciences to lead us to Christ.

In short, an encyclical letter is not just another voice in a discussion, but it is Peter speaking to us. In this case, we have an historic document because the encyclical letter was begun by Pope Emeritus Benedict and was completed and issued by Pope Francis. So, two successive popes are speaking to us.

The title of the encyclical letter is *"Lumen Fidei"* ("The Light of Faith"). Pope Emeritus Benedict hoped to issue it as the completion of his "trilogy" of encyclicals. His first was on hope (*"Spe Salvi"*) and the second was on love (*"Caritas in Veritate"*). And so, both popes are reminding us of the theological virtues - faith, hope and love.

The idea of popes writing letters of this sort might seem far away from daily life and even something of an abstraction. In truth, it is anything but.

As we look around, especially in our society, don't we see the signs of a faith that is becoming, as Pope Francis recently lamented, tired and habitual?

It seems that traditional values are in question. Our own beloved country is now heading down a path of secularism, with our own government and culture seeking to exclude God from our national life and discourse.

As believers, we feel the effort to make us feel ashamed and outdated because we "cling to our faith."

It is no accident that religious freedom is suddenly so threatened, or that God's eternal plan for marriage is being rewritten in our human laws of the moment. Both developments are linked to the decline in faith in our society, and they seek to hasten it further.

The encyclical letter lays out the challenges of faith clearly right at the beginning. It explains that one of the temptations of our age is to consider ourselves to be so modern that we are mankind come of age.

Faith was previously needed to console us and fill in the gaps that science and human study had not yet figured out about the world. But now we are so advanced, science has come so far, we are so much more mature than those who have gone before us, that faith is no longer needed.

Nevertheless, if we look around, we recognize that without faith, without God, we are left standing alone in a world without meaning.

Without faith, values and moral guidance are not timeless and a light for our steps. Instead, they are the decisions of the moment that we, with our limited and fallible human judgment, make and can revise at any time. And of course, it is always the powerful who decide what those values are.

But the encyclical reminds us that faith is a strange and wonderful call from beyond ourselves that is embedded in our hearts and our human nature.

With Abraham and Moses and Mary, we recognize that our very existence has come about for a higher purpose than just our own will or our own comfort.

Because of our faith in Christ and in his Father, we understand ourselves and the world. Faith lights our way in life, even if God does not, at every moment, give us every answer to every question. Faith will be explained fully when we see Christ face to face. But by listening to Christ, by trusting his guidance of the Church we are led on the path for which we were created; life eternal.

Have you never before read an encyclical letter? This might be the time to start.

By Bishop David J. Malloy
The Observer
July 19, 2013

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - Měsíčník České Misie v Chicagu - Vydává Česká Misie - náboženské a kulturní středisko 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 255 - 5117, E-mail: velehradchicago@comcast.net Řídí: Mons. Dušan Hladík s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Roční předplatné (12 čísel) – USA osobní odběr 30.00 USD, USA poštou 1.třída 40.00 USD, Canada letecky 40.00 USD, Cizina letecky 55.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. Šeky pište na CZECH MISSION. Nevyžádané rukopisy se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. V otázkách soukromých zjevení, která dosud nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

Picturesque Regions of Ancestral Homeland

Broumovsko

Broumovsko is distinctive both geographically as well as historically, an "admirable country in itself" whose unusual natural beauties were for centuries agriculturally cultivated and architecturally enriched. In the beginning, much of this was done by monks of the Benedictine Order, who personified their motto *"Ora et labora"*, meaning "pray and work". In this way an exceptional, harmonious, and ecologically and aesthetically balanced country came into being, a country characterized by its diversity and its merging of natural beauty and history. Mountains alternate with valleys, rocks with gorges. Woods, meadows, pastures and fields create a mosaic of form and color. The location of human settlements and the shape of churches and cottages enhance the natural character of the country.

This territory was colonized in the 13th century, with King's assent, by Benedictines from the monastery in Břevnov, now a part of Prague. In broad terms, Policko was colonized by Czech settlers and Broumovsko by Germans. The areas of Starkov and Teplice were colonized by the nobility, and the initially Czech population over time became largely German. Broumov, the region's administrative and cultural center, was probably founded around the mid-13th century, and was planned as a marketplace, production of craftwork, and administration of the Benedictine Order's domains. In 1348, the emperor Charles IV granted the abbot of Broumov the same rights for his subjects as those enjoyed by the inhabitants of royal towns such as Kłodzko and Hradec Králové. The historic core of Broumov retains to this day a plan of Silesian type: two main streets pass through the built-up area, delineating two sides of the market square and converging at gates on either side. Beyond the ramparts lie suburbs, mills, fulling mills, a fortified monastery, baths, and a hospital. The original buildings from the Middle Ages have all disappeared, with the exception of the cemetery church dedicated to the Holy Virgin, making it the oldest wooden building in the entire Bohemia.

The town is dominated by a stately monastery declared a national monument of culture. Its present form is the result of High Baroque reconstruction designed by Kilián Ignáz Dientzenhofer and carried out between 1728 and 1733. Many outstanding artists and craftsmen took part in that reconstruction. Today, the history of the region is exhibited in the Museum of Broumovsko, which is housed in the prelate wing of the monastery. The monastery's gymnasium, one of Bohemia's oldest, was where a number of prominent people studied, such as Arnošt from Pardubice, Bohuslav Balbín, and Alois Jirásek.

Revolutionary social changes of the 19th century also affected Broumov. The town extricated itself from its corset of medieval ramparts, villas, and tenant houses rose in adjacent villages. The textile industry's rapid development produced the first industrial buildings. Old houses were demolished, and the decades after the Second World War saw the neglect of historical monuments. Today, however, the town has regained its beauty and charm.

While Broumov lies in the center of Broumov basin, Police nad Metují lies before the range of Broumovské Stěny, in a shallow hollow surrounded by woods and hills in the heart of what is generally called the Police Cretaceous slab. First mentioned in 1253, the town is home to a number of historic monuments: the monastery church of 1294 dedicated to the Assumption of the Virgin Mary with an Early Gothic portal; a Baroque monastery building presently containing the Municipal Museum; the Renaissance Seelender's column of 1617; and an old timber school built in 1785.

Church buildings are the most conspicuous traces of Benedictine activity in Broumovsko and Policko. During the reign of Abbot Otmar Zinke (1700-1738) famous architects Christopher and Kilián Ignáz Dientzenhofers worked there. Father and son were subsequently appointed as head architects of the monastery. The son, Kilián Ignáz Dientzenhofer created a number of church designs implementing new spatial approaches, and blended the church buildings so harmoniously into the landscape that he is often said to have designed a "Baroque landscape". Dientzenhofer is the author of the plans of the chapel at Hvězda and of the churches in Heřmankovice, Vižňov, Šonov, Božanov, Ruprechtice, and Bezděkov. The older church in Martinkovice was designed by Martin Allio. Despite all the diversity of plans and daring spatial solutions all those churches are more modest than other great works of Dientzenhofer. Nevertheless the "Broumov group" of Baroque churches, is quite unique and contributes to Broumovsko's value as an exceptional artistic and cultural phenomenon.

But this contribution is not limited to churches. It concerns also other, minor religious monuments in the area like sandstone statues and crosses recently sensitively renovated, abandoned for a long time and nowadays revived old pilgrimage routes, as well as the secular architecture, such as the characteristic Broumovian walled estates of the 19th century in the Classicist style with articulated white and yellow plastering.

Crowned by sandstone rocks, table mountain Ostas dominates the landscape north of Police even from a distance. The mountain is named after St. Eustache (Ostach) Ostaš, patron saint of the hunters who used it as a landmark. North-west of Ostaš are the large sandstone "rock towns" Adršpašské and Teplické Rocks. Their awe-inspiring scale and diversity of forms put these rock towns among the most romantic places in all of Bohemia. Less well known are Broumovské Stěny, a 12-km long range of sandstone towers, rocky mushrooms, romantic nooks, deep gorges, mazes, ravines, steep slopes, and fascinating views. Visitors standing at the scenic lookout by the Baroque chapel, built in the shape of a star and dedicated to Our Lady of the Snows, will be entranced by the landscape below, where imaginary lines connecting other churches form a second star.

Tony Jandáček

Photo on back page:
Dientzenhofer's Chapel of Our Lady of the Snows

